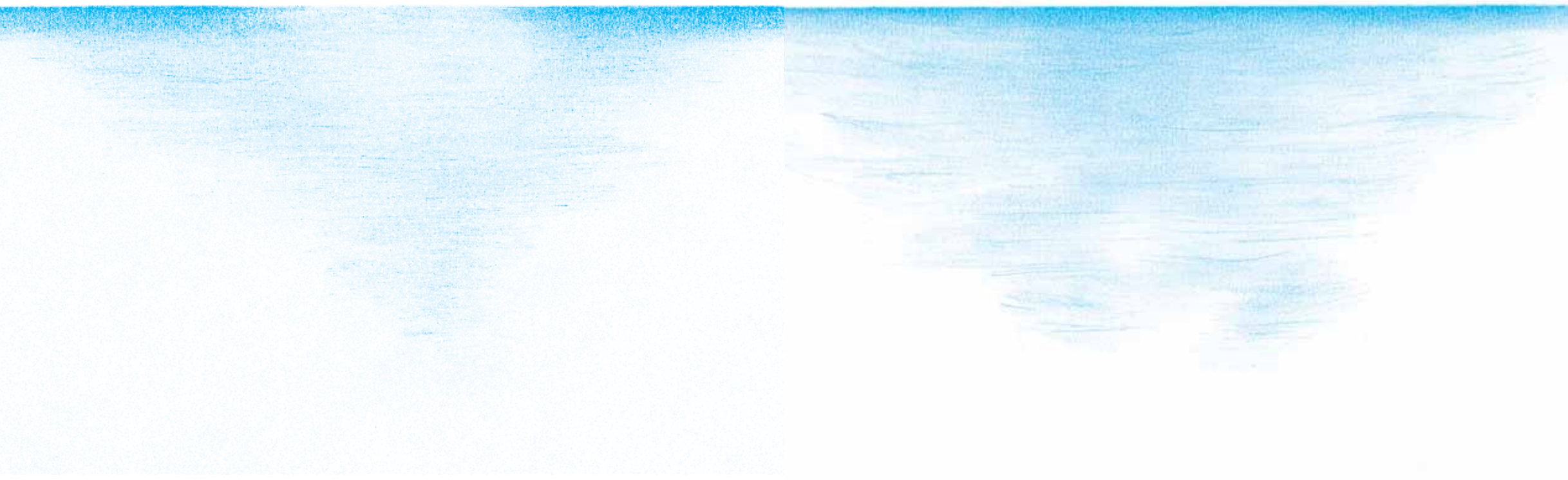
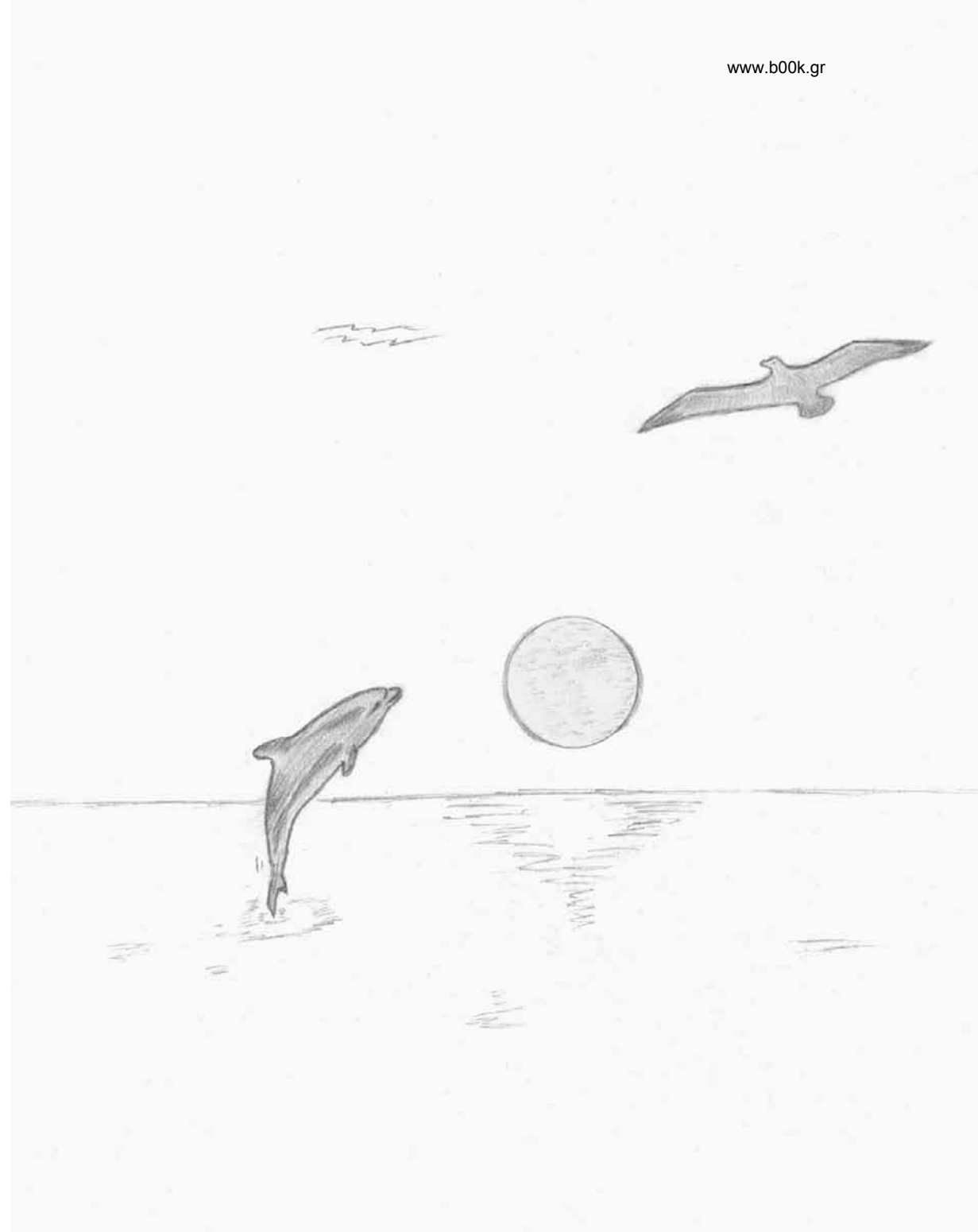

(Κείμενο εκτός βιβλίου)

- Οι εκτυπωμένες σελίδες δεν είναι στη διάσταση του βιβλίου.
- Η αρίθμηση σελίδων προστέθηκε μόνο για το αρχείο PDF.
- Τα κείμενα και τα σχέδια του βιβλίου παρέχονται μόνο για την ανάγνωσή του και για καμία άλλη χρήση.

μια απλή ιστορία...

Όταν δυο ήλιοι συναντιούνται
τότε δυο κόσμοι
ενώνονται για πάντα.

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΙ ΚΑΙ Ο ΓΛΑΡΟΣ

Στον θείο μου...

κείμενα: Μάρτιος - Ιούνιος
σχέδια: Ιούλιος - Οκτώβριος

* * *

Πετούσε μόνος όταν ο ήλιος είχε πια δύσει.

Πετούσε μόνος, με τις φτερούγες διάπλατα ανοιγμένες, αφήνοντας το σώμα του να υψώνεται αργά, αβίαστα στον ουράνιο κόσμο του.

Κι είχε το βλέμμα από ώρα ξεχασμένο στο αποψινό σύμπλεγμα συννέφων που έμοιαζε να ξεδιπλώνεται προς το μέρος του χρωματισμένο βαθύ κόκκινο — δανεισμένο από έναν ήλιο που χάθηκε.

Χαμηλά, κάτω από τα σύννεφα, η θάλασσα. Κυματιστή, αντανakλούσε με τη σειρά της το σκούρο χρώμα του ουρανού και το μετέτρεπε δειλά, έτσι ώστε ήταν αδύνατο πλέον να ξεχωρίσει αν φαινόταν περισσότερο κόκκινη ή μωβ...

Απότομα, ανεξήγητα, έστριψε προς εκείνη τον μικρό κορμό του και έκλεισε σχεδόν τα γκρίζα φτερά του.

Μπορούσε τώρα να τη δει να περιστρέφεται όλο και πιο γρήγορα, να μεγενθύνεται επικίνδυνα, πριν κλείσει τα μάτια του, πριν να χαθεί στα σκοτεινά νερά.

...

Πετούσε, βρεγμένος ακόμα ύστερα από την αιφνίδια βουτιά του.

Πετούσε μόνος, σ' ένα κόσμο γνώριμο, πάνω από μια άγνωστη θάλασσα.

Μια θάλασσα που έμοιαζε να τον καλεί...

* * *

— Αλέξανδρε!

Στρίβοντας το κεφάλι του είδε έναν άλλο γλάρο να τον πλησιάζει. Δεν είχε καταλάβει πως πέρασε η ώρα.

— Τα πουλιά δεν πετούν στο σκοτάδι, ξέρεις...

— Ναι πατέρα. Απορροφήθηκα.

Άρχισαν να κατευθύνονται αργά πίσω προς το νησί απ' όπου ξεκίνησαν.

— Γιέ μου μεγάλωσες πια, το βλέπω. Σε λίγο καιρό θα μας αφήσεις για να ζήσεις τη δική σου ζωή. Μ' ακόμα ανησυχούμε.

— Η μητέρα σ' έστειλε;

— Ναι, και μου είπε αν σε βρω να σου βάλω λίγο μυαλό.

— Η ίδια παλιά ιστορία...

Πλησίαζαν το μικρό νησί. Ήδη διακρινόταν αχνά η αποικία των γλάρων απλωμένη κοντά στην παραλία. Στο ημίφως οι βράχοι που ορθώνονταν σε διάφορα σημεία του φάνταζαν ακόμα πιο άγριοι, πιο δυσπρόσιτοι.

— Έχει δίκιο Αλέξανδρε. Είναι σα να μην ενδιαφέρεσαι για τίποτα.

Πετάς συνεχώς, μα δίχως σκοπό. Βουτάς στη θάλασσα μα δεν ψάχνεις για τροφή. Δε σκέφτεσαι καθόλου πως πλησιάζει η μέρα να φτιάξεις τη δική σου οικογένεια.

Πρόσεχε παιδί μου. Πρόσεχε πού θα καταλήξεις.

Η νύχτα έπεφτε γοργά, ενώ το φεγγάρι ανέτειλε αδύναμο.

...Μήπως υπάρχει κάτι που σου λείπει και δε το ξέρω; Πες μου...

Προσγειώθηκαν σχεδόν στα τυφλά. Ωστόσο η μητέρα του τους αναγνώρισε χωρίς δυσκολία. Ερχόταν *αθόρυβα* προς το μέρος τους, ξυπνώντας την μισή αποικία στο πέρασμά της.

Θα ήταν, πράγματι, μια δύσκολη νύχτα.

* * *

Όσες φορές κι αν το έκανε ένιωθε τον ίδιο πάντα ενθουσιασμό.

Τον ενθουσιασμό που προσφέρει η αίσθηση του σχισίματος των νερών με συνεχώς αυξανόμενη ταχύτητα. Κι αν θα χανόταν κάποια στιγμή κάτω από την επιφάνεια, εμφανιζόταν πάλι σε λίγο κάνοντας ένα απόλυτα ελεγχόμενο άλμα.

Πίσω του ακολουθούσαν οι σύντροφοί του.

Ήταν ίσως το πιο γρήγορο και ευέλικτο από τα δελφίνια της ομάδας, το πιο ικανό τόσο στο πιάσιμο των ψαριών, όσο και στα πρωτότυπα θεαματικά άλματα.

Τότε αντιλήφθηκαν το κοπάδι δεξιά τους.

Ένα αρχικά, και όλα στη συνέχεια στράφηκαν προς αυτό.

Μερικά ήδη ανοίγονταν μπροστά σε μια προσπάθεια περικύκλωσης των ψαριών.

Εκείνα αντέδρασαν πιο αργά. Μη έχοντας άλλη επιλογή από τη φυγή στράφηκαν προς το μοναδικό ανοικτό τμήμα του κύκλου, απλά για να παραδωθούν στα πεινασμένα, σαφώς γρηγορότερα δελφίνια.

Για μια ακόμα φορά, καθώς τα ‘μικρότερα ψάρια’ υποτάσσονταν στους άδικους νόμους της φύσης, θ’ αναρωτιόταν μήπως κατέστρεφε πλάσματα καλύτερα από εκείνον τον ίδιο.

Συνέχισαν τα προηγούμενα παιχνίδια τους, με λιγοστά διαλείμματα ξεκούρασης, όλη την υπόλοιπη μέρα. Έτσι, όταν ήρθε το βράδυ, συγκεντρώθηκαν για να αφεθούν στη νυχτερινή ηρεμία.

Ένα, ωστόσο, απουσίαζε από την ομάδα. Όμως κανείς δεν ανησυχούσε.

Γνώριζαν πλέον τις παράξενες συνήθειές του.

* * *

Παρατηρούσε πάλι το ηλιοβασίλεμα, αιωρούμενος χωρίς κόπο ψηλά πάνω από την υδάτινη επιφάνεια.

Σαν πεπλατυσμένος κόκκινος δίσκος ο ήλιος κατευθυνόταν αργά προς τη θάλασσα. Το τέλος της κάθε μέρας ήταν ίσως και η ομορφότερη στιγμή της.

Έτσι λιγότευε η θλίψη για τη μέρα που έφευγε. Κι ήταν κάποιες φορές χάρη σε ‘κείνο το ηλιοβασίλεμα που δε μπορούσες πια να την ξεχάσεις.

...

Ένας παφλασμός, σαν κάτι βαρύ να έπεσε στο νερό, τράβηξε ξαφνικά την προσοχή του.

Αρκετά πιο πέρα αριστερά του διέκρινε κύκλους να ανοίγουν επάνω στην ήρεμη θάλασσα.

Σχεδόν αμέσως ένα δελφίνι πετάχτηκε ψηλά, στο ίδιο περίπου σημείο, και κάνοντας μια εντυπωσιακή στροφή έπεσε με την ράχη, αφήνοντας τον ίδιο ήχο να ταξιδέψει μακριά· πολύ μακριά· σίγουρα ως το νησί του, μπορεί — ποιος ξέρει — και μέχρι τη στεριά.

Απότομα όπως συνήθιζε, αδικαιολόγητα ίσως, άρχισε να πετά προς τον αναπάντεχο μοναχικό επισκέπτη.

Οι σκέψεις του όλες είχαν διασκορπιστεί στιγμιαία.

— Ε! Δελφίνι!

Περίμενε να το φωνάξει — σχεδόν βέβαιος πως θα ξαναπηδούσε— όταν έκανε το επόμενο άλμα του.

Το δελφίνι, με το βλέμμα στραμμένο στην πύρινη σφαίρα, ξαφνιάστηκε. Γύρισε γρήγορα το κεφάλι του προς τον Αλέξανδρο.

Η βουτιά εκείνη δεν πρέπει να ήταν η πλέον ενδεικτική των ικανοτήτων του...

«Ναι», είπε απλά, καθώς εμφανιζόταν γυαλιστερό στην επιφάνεια.

Ο Αλέξανδρος χαμογέλασε.

— Συγγνώμη.

Δεν ήθελα να σε τρομάξω. Είδα τις βουτιές σου και θέλησα να σε πλησιάσω, να σου μιλήσω...

— Μα νόμιζα πως οι γλάροι δεν πετούν τέτοια ώρα, τόσο μακριά από το νησί τους!

Κατέβηκε απαλά δίπλα στο δελφίνι.

Εκείνο έγειρε ελαφρά στο πλάι, ώστε να μπορεί να ακούει ευκολότερα.

— Μ' αρέσει να πετώ μόνος, κοιτάζοντας τον ήλιο σαν δύει.

— Θα πρέπει να μοιάζει πανέμορφος από 'κεί ψηλά.

— Ναι, πράγματι...

Κοίταξε το νερό.

— ...Τι συμβαίνει κάτω, πολύ χαμηλότερα από εδώ; Είναι παντού το ίδιο σκοτεινά;

Τι γίνεται ο ήλιος που βυθίζεται;

— Δεν ξέρω. Παντού όμως υπάρχει σκοτάδι. Κανένα φως...

— Αλήθεια;

Δεν υπάρχει ούτε φεγγάρι στον κόσμο σου;

Αστέρια τουλάχιστον;

Απάντησε κουνώντας αρνητικά το κεφάλι του.

Ο ήλιος πέρα στη δύση ήταν έτοιμος ν' αγγίξει τη θάλασσα.

Γύρισε προς το γλάρο.

— Πέτα... Σε παρακαλώ, πέταξε και πες μου πώς φαίνεται τώρα από εκεί πάνω.

Ανέβηκε στον ουρανό για να ξαναπλησιάσει σε λίγο το ανυπόμονο δελφίνι.

— Από ψηλά είναι σαν δύο ήλιοι να συναντιούνται στην άκρη του ορίζοντα. Αυτός που βλέπεις καθαρά και ένας άλλος, παρόμοιος, κατακόκκινος, που επιπλέει για λίγο στο νερό.

Που στη συνέχεια μοιάζει σχεδόν να διαλύεται στο χρώμα της θάλασσας.

Το δελφίνι άρχισε να πηδά όσο το δυνατόν ψηλότερα, αναζητώντας τον «άλλο» ήλιο.

— Δεν τον βλέπω... Δεν τον βλέπω καθόλου...

Παρατηρούσε ένα πλάσμα να προσπαθεί να δει τον κόσμο με τον τρόπο που τον έβλεπε εκείνος.

Ένα πλάσμα που έβλεπε έναν κόσμο που εκείνος δε μπορούσε να δει.

«Μη στενοχωριέσαι», του είπε τότε.

«Θα σου λέω εγώ τι βλέπω.»

«Εγώ θα πετώ για σένα...»

Μιας στιγμής σιωπή ακολούθησε. Κύκλοι νερού άνηθιζαν αργά μπροστά από δύο ήλιους που ενώνονταν πριν να χαθούν.

— Κι εγώ θα κολυμπώ για σένα...

Εκεί, καθώς ο ένας ήλιος διείσδυε όλο και περισσότερο στον άλλο, κλεινόταν η πιο όμορφη, η πιο παράξενη συμφωνία στην ιστορία των δύο κόσμων.

Ένας καινούργιος ήλιος φαινόταν τώρα, γέννημα μιας απρόσμενης συνάντησης.

Κι έτσι όπως ταίριαζαν τα δύο κομμάτια του, δε μπορούσες πια να πεις με σιγουριά ποιο τμήμα του ανήκε στον ουρανό, και ποιο στη θάλασσα.

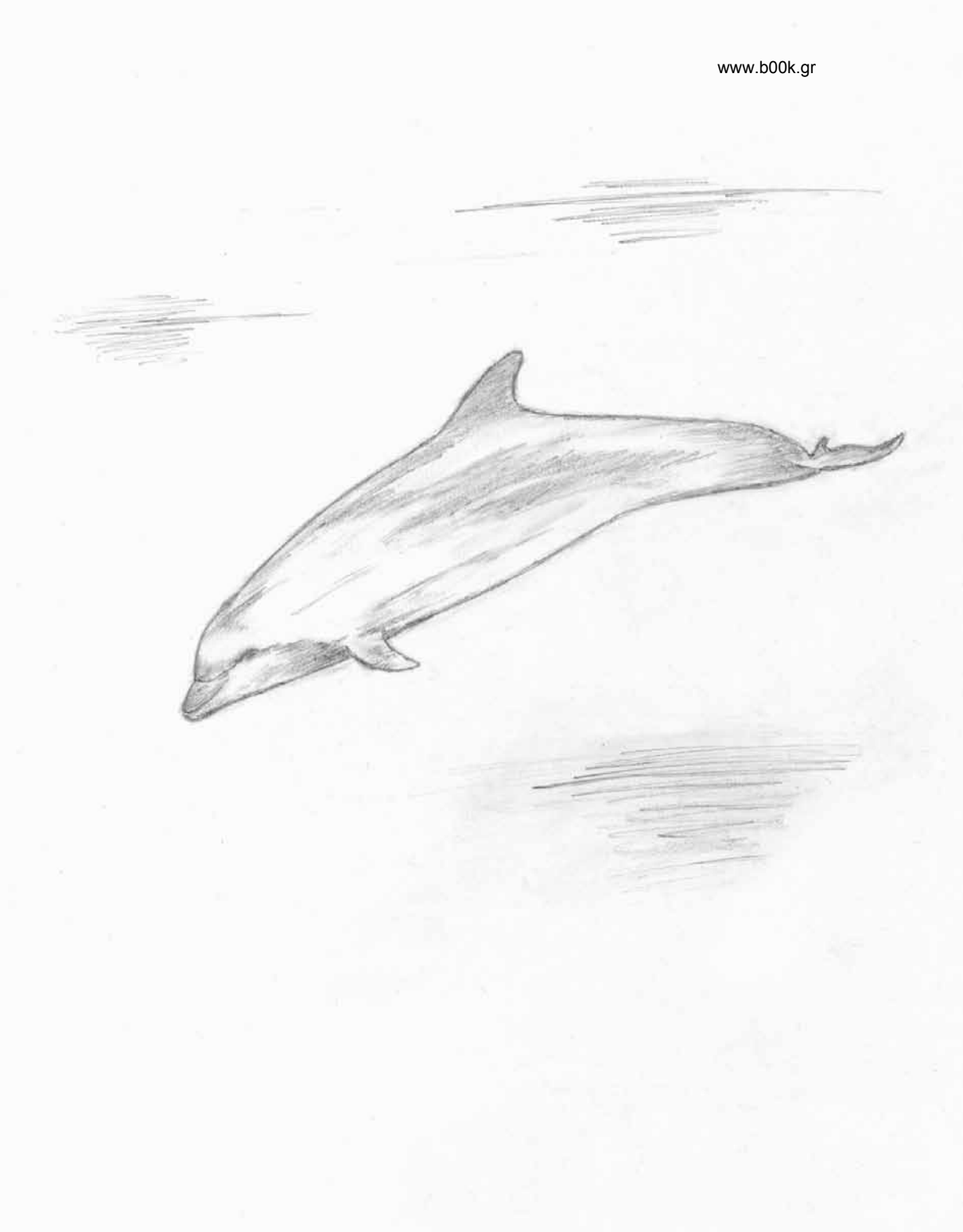
Ποιος ήλιος αντικατόπτριζε ποιον...

...

— Δε ρώτησα ακόμα το όνομά σου...

— Αλέξανδρος. Το δικό σου;

— Ιάσωνας...

* * *

Με το χάραμα της καινούργιας ημέρας πετούσε προς το ανατολικό ακρωτήριο.

Στην άκρη εκείνη του νησιού ο Ιάσωνας ήδη περίμενε. Κολυμπούσε αργά, αγγίζοντας σχεδόν την επιφάνεια.

— Καλημέρα.

— Καλημέρα Αλέξανδρε.

Έφτασες καλά χθες βράδυ;

— Ναι, έχω πια συνηθίσει το νυχτερινό πέταγμα...

Μου αρκεί το φως του φεγγαριού.

Σιγή απλώθηκε.

— Μοιάζει να έχουμε τόσα να πούμε και να μην ξέρουμε από πού να αρχίσουμε...

Όμως η αρχή τελικά βρέθηκε. Ξεκίνησε, λοιπόν, μια συζήτηση δίχως τέλος.

Ο Ιάσωνας άκουγε, καθώς ο Αλέξανδρος ένωνε τις φτερούγες του σε πρωτόγνωρα σχήματα, για ένα κόσμο που δεν είχε ποτέ του φανταστεί.

Για πυκνά δάση, ανεμόμυλους, σπίτια και δρόμους, για ζώα που ζουν στη ξηρά, για μεγάλα χρωματιστά χωράφια...

Κι ο Αλέξανδρος, με τη σειρά του, δεν είχε ποτέ του φανταστεί ότι η θάλασσα έκρυβε βαθιά μέσα της έναν πολύ-

χρωμο κόσμο από σφουγγάρια, κοράλλια και φύκια, μια αφθονία πλασμάτων μικρών και μεγάλων, ακίνδυνων και επικίνδυνων...

...

Αυτό, ωστόσο, που έμοιαζε να τους αρέσει περισσότερο ήταν όταν ο Αλέξανδρος πετούσε για τον Ιάσωνα. Σε μέρη που εκείνος, αν ήταν γλάρος, θα ήθελε να πετάξει.

Ή όταν ο Ιάσωνας κολυμπούσε για τον Αλέξανδρο, σε βάθη που εκείνος, αν ήταν δελφίνι, θα ήθελε να βουτήξει.

Όταν τέλος μοιράζονταν τις εμπειρίες τους, τα συναισθήματά τους.

...

Τον έβλεπε τώρα να πετά πάνω από το μικρό νησί για εκείνον. Στα δυο σχιστά μαύρα του μάτια δεν υπήρχε παρά ένα θαλασσοπούλι που πετούσε ψηλά, με τις φτερούγες του διάπλατα ανοιγμένες.

Λίγο αργότερα θα τον άκουγε με την ίδια αφοσίωση να περιγράφει πώς έβλεπε το νησί· ολόκληρο με τα βράχια να φτάνουν στην παραλία, εκεί που τα νερά είναι αρχικά πράσινα κι ύστερα γαλάζια και μπλε σκούρα.

Πώς ένιωθε την ώρα που ο αέρας φυσούσε με δύναμη μα δεν τον παρέσυρε, την ώρα που παρέμενε ακίνητος, δίχως κόπο, στον ουρανό.

Ρωτούσε πάλι και πάλι, ασταμάτητα.

Κι ο Αλέξανδρος θα του έλεγε πάλι και πάλι πώς φαίνε-

ται η θάλασσα — λιγότερο απέραντη καθώς πετούσε μακριά της— κυκλωμένη από τη στεριά και τον ορίζοντα.

Πώς την έβλεπε να περιστρέφεται σαν βουτούσε στον αέρα, πώς ένιωθε όταν έκοβε σιγά-σιγά ταχύτητα ανοίγοντας ελαφρά τα φτερά του, πώς όταν σχεδόν ακουμπούσε το νερό πριν υψωθεί λίγο για να ξαναβουτήξει αμέσως μετά.

Μιλούσε συνεχώς, μ' έναν ασυνήθιστο ίσως ενθουσιασμό, για την αίσθηση να πετάς.

Του εξηγούσε πως όταν βρισκόσουν εκεί πάνω, όταν έπαιρνες απόσταση από τα πράγματα, εκείνα φαίνονταν πιο μικρά, πιο αδύναμα. Κι οι λεπτομέρειες μοιάζαν να μην έχουν σημασία.

Πως ένιωθες πιο μεγάλος, πιο σπουδαίος από ψηλά.

Όσο η απόσταση χανόταν γινόσουν πάλι ένας ακόμα γλάρος...

Όταν πετάς ψηλά, επανέλαβε, οι λεπτομέρειες μοιάζουν να μην έχουν σημασία.

Κι όταν πετάς ψηλά όλα μοιάζουν λεπτομέρειες.

Ο Ιάσωνας εκεί, δίπλα του, έκλεινε τότε τα μάτια του και προσπαθούσε να δει τον ίδιο του τον εαυτό από ψηλά, τα βράχια από ψηλά, το νησί μικρό, ασήμαντο, με τη θάλασσα να το τυλίγει — πράσινη αρχικά, μπλε σκούρα στη συνέχεια...

...

Θ' άρχιζε ύστερα εκείνος να μιλά ασταμάτητα, μ' έναν

ασυνήθιστο ίσως ενθουσιασμό, για την αίσθηση να κολυμπάς.

Περιέγραφε πώς ένιωθε όταν προχωρούσε βαθιά μέσα στη θάλασσα, πώς όταν άρχιζε σταδιακά ν' αυξάνει ταχύτητα, πώς έστρεφε απότομα τον κορμό του προς την επιφάνεια, για να δει τα σύννεφα να αποκτούν όλο και πιο γρήγορα κάποιο σχήμα πριν τελικά να πεταχθεί στον αέρα.

Ο Αλέξανδρος θα τον ρωτούσε πάλι και πάλι.

Πάλι και πάλι ο Ιάσωνας θα του έλεγε πως όταν βρίσκεσαι στο νερό, όταν νιώθεις να «αιωρείσαι» κάπου μέσα του, κάθε σου κίνηση γίνεται πιο αργή. Κάθε στιγμή φαίνεται να διαρκεί.

Κι ο χρόνος πλέον μοιάζει να μην έχει σημασία.

Κλείνοντας τότε τα μάτια του ο Αλέξανδρος, προσπαθούσε να αισθανθεί, έστω για μια στιγμή, χαμένος κάπου στα βάθη της θάλασσας, σ' έναν αλλοιώτικο κόσμο.

Σ' έναν κόσμο αδέσμευτο από τόπο και χρόνο...

Βρισκόταν τώρα ακινητοποιημένος στην ατάραχη επιφάνεια.

Έβλεπε τον Ιάσωνα να κολυμπά για 'κείνον, να απομακρύνεται αργά σε απαγορευμένα για τον ίδιο βάθη, να γίνεται ένα με το χρώμα της θάλασσας.

Η απόσταση άλλαζε κι εδώ την πραγματικότητα.

Περίμενε, κοιτώντας ανυπόμονα μέσα στο νερό.
Ωσπου φάνηκε να πλησιάζει.

Σα σκιά που μεταπηδούσε στο φως, απέκτησε δειλά κάποιο σχήμα. Είδε τότε πως κάτι κρατούσε στο ρύγχος του. Ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε οτιδήποτε παρόμοιο.

Πέταξε σε λίγο προς το εσωτερικό του νησιού.

Σα δελφίни δεν είχε ποτέ του αντικρύσει λουλούδι.

Έτσι, ενώ ο Αλέξανδρος συνέχισε να παρατηρεί ένα κοχύλι ακουμπισμένο σε κάποιον από τους κοντινούς βράχους, εκείνος τραβούσε για πρώτη φορά μέσα στη θάλασσα κάτι τόσο λεπτό, τόσο εύθραυστο...

...

Με τον ίδιο τρόπο κύλησε και η υπόλοιπη μέρα· ήρεμα, σκορπισμένη ανάμεσα σε συζητήσεις και διηγήσεις, σε θεαματικά παιχνίδια και των δύο, σε προσπάθειες να μοιραστούν τις αισθήσεις τους, τα συναισθήματά τους.

Τώρα που μπορούσαν και έβλεπαν ο καθένας με τα μάτια του άλλου, μπορούσαν και οι ίδιοι να βλέπουν το δικό τους

κόσμο ομορφότερο.

Να ανακαλύπτουν καινούργιες πλευρές του.

Να παρατηρούν ό,τι πριν περνούσε απαρατήρητο.

Τώρα που έβλεπαν ο ένας με τα μάτια του άλλου, με μια διάθεση εξερεύνησης, αναζήτησης, συνειδητοποιούσαν ακόμα μία φορά πόσο λίγο ήξεραν τον κόσμο τους.

Πόσο μάταια δεμένοι ήταν σ' ένα απειροελάχιστο μέρος του όλου. Πόσο προσκολλημένοι στο τίποτα.

Η απόφαση είχε ληφθεί πια.

Αύριο έφευγαν μαζί.

Έφευγαν προς το μεγάλο νησί στην άκρη της θάλασσας. Το νησί που λεγόταν στεριά.

Τη νύχτα εκείνη ολόκληρη η αποικία των γλάρων θα έμενε ξάγρυπνη από το βουβό παράπονο μιας μάνας...

* * *

Έκανε μια μικρή στροφή στον ουρανό. Ο πατέρας και τ' αδέλφια του τραβούσαν πίσω στο νησί.

Η μητέρα του τον είχε αποχαιρετήσει νωρίτερα· ήταν τόσο εξαντλημένη που δε θα μπορούσε να πετάξει.

Είχε προτιμήσει να μη μιλήσει σε κανένα για τον Ιάσωνα.

Στη μητέρα του δεν το είπε, ίσως απλά γιατί δε θα την παρηγορούσε κάτι τέτοιο. Δε θα ήταν ποτέ δυνατόν ένα δελφίνι να του σταθεί σε οτιδήποτε, να τον βοηθήσει όταν κάποια μέρα θα χρειαζόταν βοήθεια.

Στον πατέρα του μόνο είχε αναφέρει πως θα ταξίδευε μαζί του ένα δελφίνι που πήγαινε κι εκείνο προς την ξηρά. Τίποτα παραπάνω.

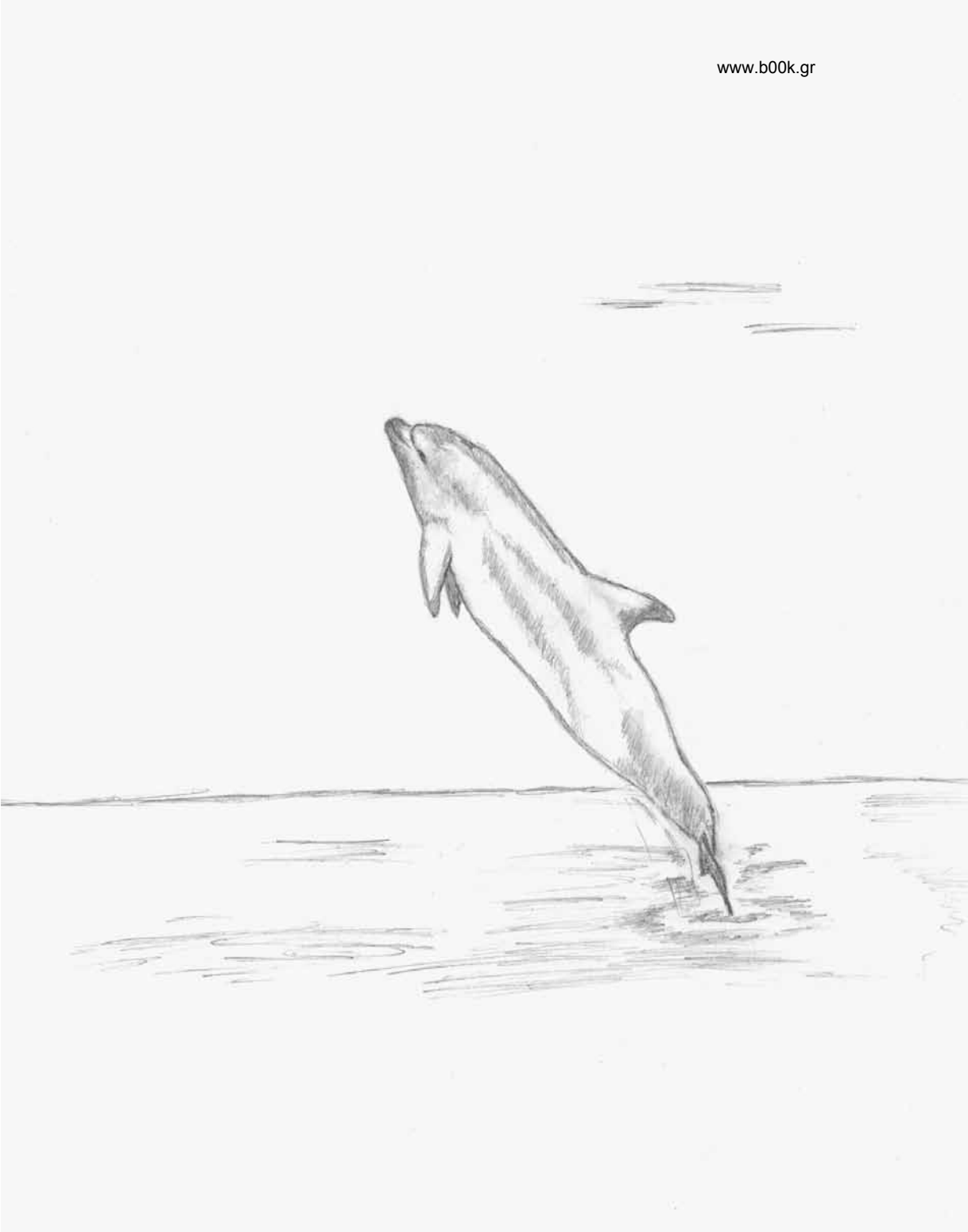
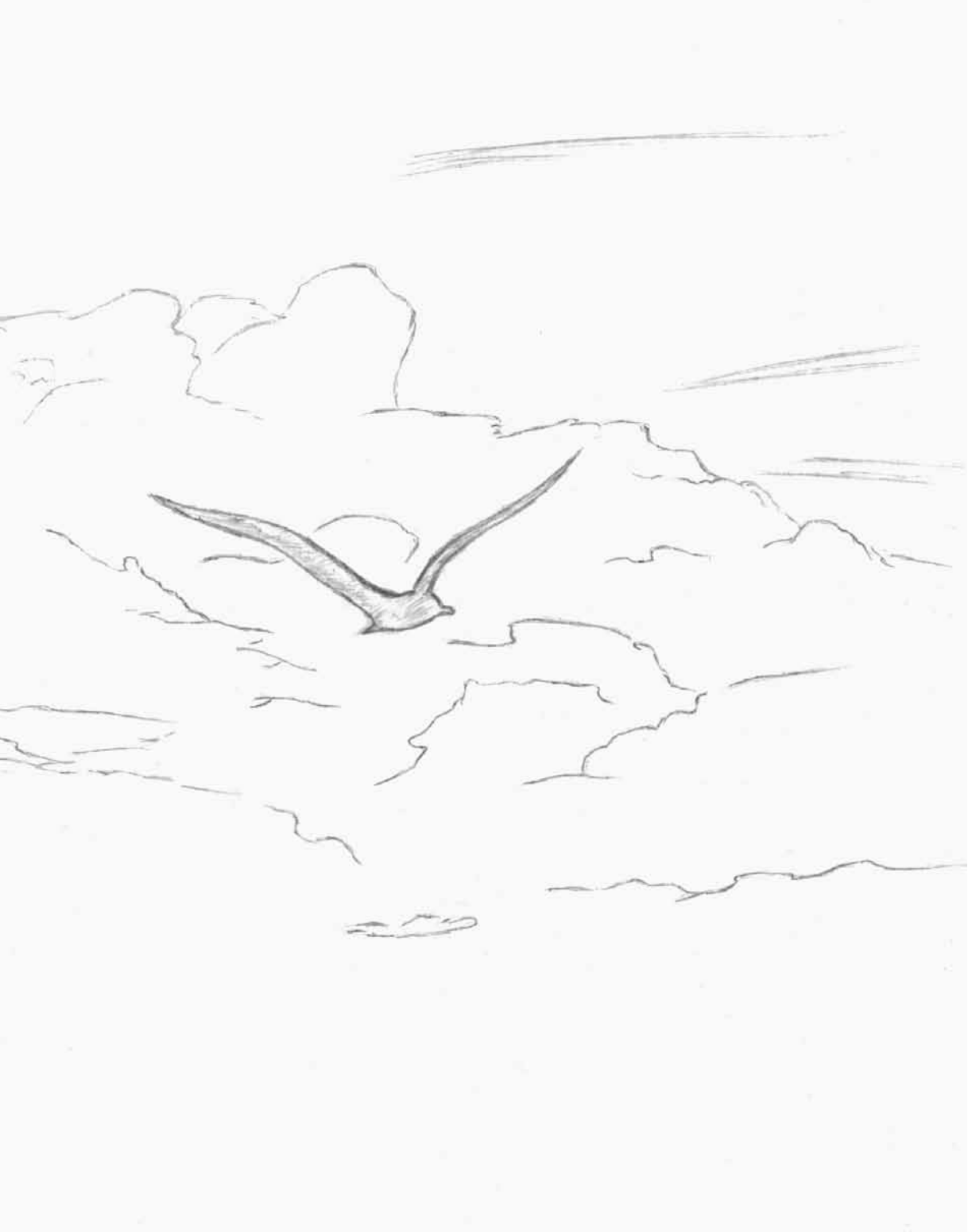
«Θα σε καθυστερήσει, να το ξέρεις...»

«Δεν πειράζει πατέρα...», δικαιολογήθηκε, «Θα έχω κάποιον για παρέα.»

Για όλους τους άλλους, όσους έτυχε να τον δούν να φεύγει, ήταν μονάχα μία σύμπτωση· εκείνο το δελφίνι κολυμπούσε γοργά, κάνοντας κατά διαστήματα μικρά άλματα, στην ίδια κατεύθυνση με τον Αλέξανδρο.

Δεν ήταν παρά δύο έφηβοι που φιλοδοξούσαν να γνωρίσουν κάτι περισσότερο. Δύο έφηβοι που φιλοδοξούσαν να μάθουν.

Που φιλοδοξούσαν, έτσι, να ζήσουν.

* * *

Με τέτοιο καιρό θα χρειάζονταν τουλάχιστον δύο ημέρες για να φτάσουν στη στεριά. Μια μέρα σχεδόν παραπάνω απ' ότι αν μπορούσαν και οι δύο να πετάξουν.

Προχωρούσαν συνεχώς, σταματώντας μόνο κατά μεγάλα χρονικά διαστήματα, κυρίως όταν ο Ιάσωνας κουραζόταν από την ταχύτητα που κολυπούσε.

Όσο για έναν γλάρο, ήταν ίσως περισσότερο κουραστικό το σχετικά αργό πέταγμα. Μα δεν ήθελε να πετά μπροστά. Του άρεσε να παρατηρεί τον φίλο του σαν κολυπούσε.

Του άρεσε να νιώθει πως είναι μαζί.

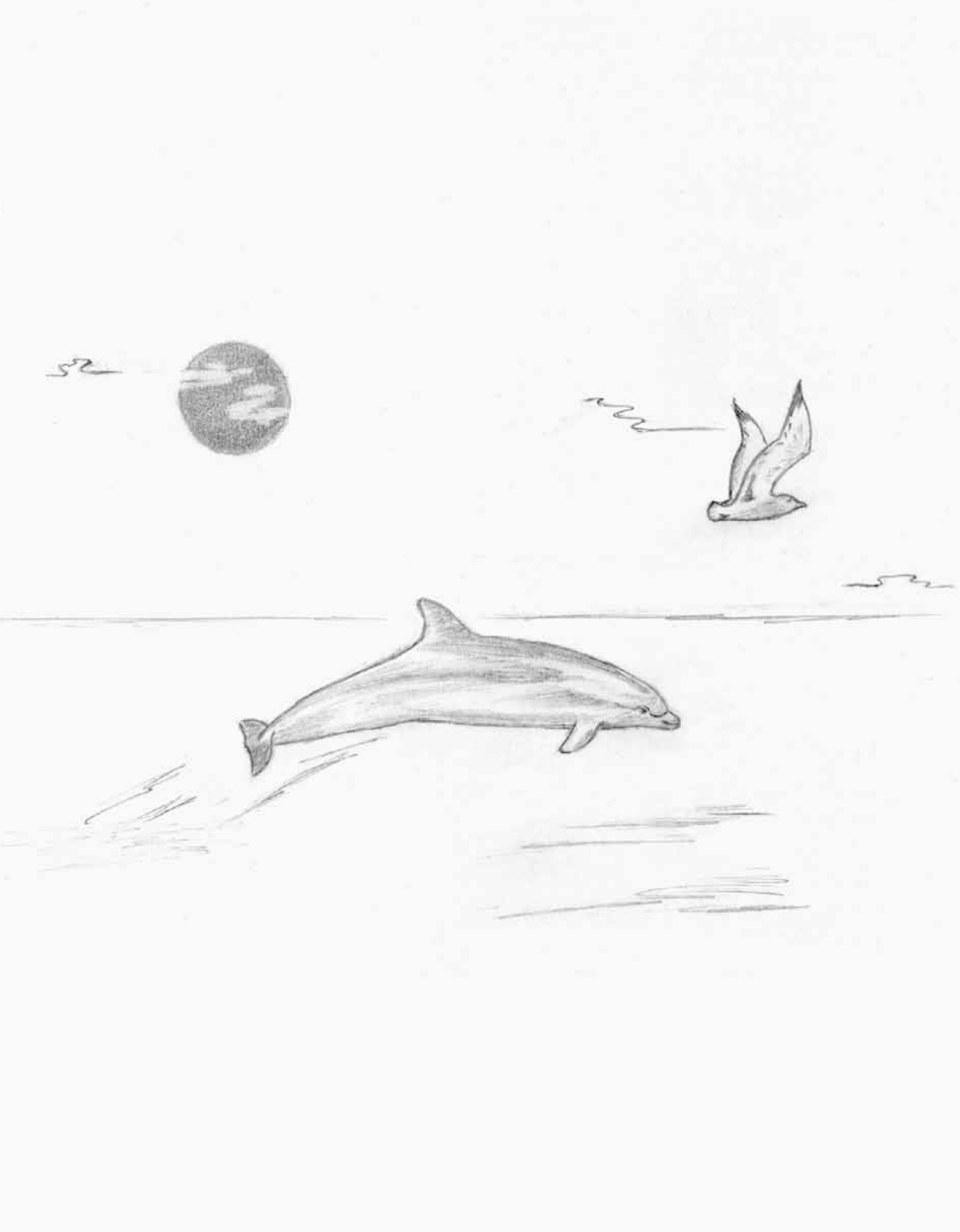
...

Αρκετά μικρότερος, χωρίς να θυμάται πότε ακριβώς, ο Αλέξανδρος είχε ξαναταξιδέψει στη στεριά.

Τότε, με τον πατέρα και τ' αδέρφια του, όταν εκείνος τους το υποσχέθηκε σε μια στιγμή αδυναμίας.

Το μόνο που έμενε πλέον από αυτές τις λίγες ενθουσιώδεις ημέρες ήταν κάποιες ξεθωριασμένες εικόνες, χωρίς να μπορεί να διακρίνει ποιες είχε ο ίδιος αντικρύσει και ποιες είχαν δημιουργηθεί στη μνήμη του από τις διηγήσεις των μεγαλύτερων γλάρων. Από τα όσα σαν παραμύθι λέγονταν για το νησί στην άκρη της θάλασσας.

Είχε φτάσει η ώρα να δει μόνος του τί υπήρχε και τί όχι, να ξεχωρίσει τη δική του αλήθεια από την αλήθεια των άλλων...

Ο Ιάσωνας, από την πλευρά του, συνήθιζε ως τότε να κολυμπά στ' ανοιχτά, μακριά από τη ξηρά και τους κατοίκους της.

Ήταν η πρώτη φορά που θ' ακολουθούσε τη θάλασσα τόσο κοντά τους.

...

Είχαν σταματήσει πλάι πλάι κάτω από έναν καθάριο ουρανό.

Άγγιζαν κουρασμένοι την υδάτινη επιφάνεια, τη διαχωριστική εκείνη γραμμή που έφραζε τα ταξίδια τους, που καθόριζε το μέγεθος των δυνατοτήτων τους.

Τη γραμμή εκείνη που δε μπορούσαν να διαπεράσουν παρά μόνο για λίγο. Για όσο ήταν όμως αρκετό να γευθούν το άγνωστο.

Να θελήσουν αυτό ακριβώς που δεν είχαν.

Αν απλωνόταν σκληρή και αδιαπέραστη σαν τους βράχους, αδιαφανής σαν την άμμο και το χώμα, μπορεί ποτέ να μη γνώριζαν τί χάνουν, ποτέ να μη ζητούσαν να μάθουν περισσότερα.

Αυτό το κοινό άκρο, λοιπόν, θα έπρεπε κάπως να το ονομάσουν.

Όμως κάθε ονομασία έμοιαζε άστοχη. Ό,τι πρότεινε ο ένας απέρριπτε ο άλλος. Και δεν κατέληγαν στο τέλος πουθενά.

«Γιατί όχι απλά γραμμή;» ρώτησε ο Ιάσωνας κάποια στιγμή.

— Παραείναι απλό...

— Διαχωριστική Γραμμή;

— Παραείναι μεγάλο...

— Δ.Γ.; Σκέτο;

— ...

Χωρίς κανένα ιδιαίτερο ενθουσιασμό ο Αλέξανδρος συμφώνησε.

Θύμιζε εξάλλου τους δύο τους· Δελφίни—Γλάρος.

Έτσι ξεκίνησαν πάλι.

Ταξίδευαν παράλληλα με τη διαχωριστική γραμμή των ίδιων και των κόσμων τους.

Παράλληλα με τη Δ.Γ.

Ίσως τώρα που είχαν ονομάσει το οριό τους, τώρα που πλέον γνώριζαν ποιο είναι, ίσως τώρα να μπορούσαν να το νικήσουν.

* * *

Ήταν τυχεροί.

Επάνω περίπου στην πορεία που ακολουθούσαν —ελάχιστα, ανεπαίσθητα σχεδόν, πιο δεξιά— φαινόταν τώρα ένα νησί.

Ένα ασφαλές καταφύγιο για τη νύχτα που πλησίαζε, καθώς ο ήλιος έγερνε εξασθενημένα χρυσός προς τη θάλασσα.

Φτάνοντας κοντά του είδαν τους πελώριους βράχους να υψώνονται μεγαλόπρεποι.

Κι εκείνοι χρυσοί, χρωματισμένοι με φως.

Η γη αναδυόταν αρχικά απότομα, σπασμένη στις άκρες, για να συνεχίσει ύστερα ομαλή, κυματιστή, πριν υψωθεί και πάλι ανεμπόδιστη ως την επίπεδη κορυφή του νησιού. Προς εκείνη κατευθυνόταν ο Αλέξανδρος.

Τον κοιτούσε να πετά.

Μια άσπρη κουκκίδα γλυστρούσε στον άνεμο, αψηφώντας τους πέτρινους όγκους.

Πετούσε όλο και ψηλότερα, περνώντας τα κυματοειδή υψώματα, τα απότομα κατακόρυφα βράχια, τη γαληνεμένη κορυφή.

Είχε χαθεί πίσω από τα βουνά.

Ο ήλιος που έδυε μεταμόρφωνε την ατμόσφαιρα ανάμεσα στις πλαγιές σε μια παράξενη ομίχλη.

Μέσα της χρώματα και ήχοι χάνονταν, κινήσεις επιβραδύνονταν, το κάθε τι γινόταν άλλη μία ασήμαντη σκιά.

Η φηγούρα του μόνο ξεχώριζε να πετά πάνω από τα μικρά σπίτια.

Κι η κραυγή του ενισχύθηκε απρόσμενα από τον ήχο της διάχυτης σιωπής.

Απλώθηκε παντού, πλημμυρίζοντας το χώρο, χτύπησε σα κύμα τα γύρω βράχια πριν επιστρέψει στη πηγή της, πριν φυλακιστεί και σβήσει στην ηρεμία εκείνης της ομίχλης...

Πέταξε μετά πίσω προς την επίπεδη κορυφή.

...

Κατευθύνονταν στην άλλη πλευρά του νησιού, όταν ο ήλιος είχε δύσει πλέον.

Έφτασαν στην άκρη του μικρού κόλπου προχωρώντας στο σκοτάδι.

Εκεί, μπροστά στο χωριό, μπροστά στο αχνό φως από μισάνοιχτα ξεχασμένα παράθυρα, αποκοιμήθηκαν κουρασμένοι.

* * *

Ξύπνησαν από τον θόρυβο ενός καϊκιού που μάζευε δίχτυα. Προχωρούσε αγκομαχώντας και ο ήχος του ταξίδευε έντονος σε θάλασσα και ουρανό.

Πίσω του ερχόταν ένα σύννεφο από γλάρους. Μέσα σε κραυγές και σε χτυπήματα — καθορίζοντας την πορεία τους από την πορεία των υπόλοιπων γλάρων— βουτούσαν πεινασμένοι στα μικρά ψάρια που ανέβαιναν στην επιφάνεια ή σε όσα πετάγονταν ως άχρηστα από τους ανθρώπους της βάρκας.

Πήγε δίπλα στον Ιάσωνα, μόλις εκείνος φάνηκε στη Δ.Γ.
Η μέρα είχε ήδη ξεκινήσει.

...

Είδαν το χωριό ν' απλώνεται στην πλαγιά, λευκό, γεμάτο φως.

Ακολούθησαν ύστερα τον βραχώδη κόλπο κοντά του, εκεί που τα βράχια έδιναν τη θέση τους σε μια παραλία από άμμο. Όλα φαίνονταν ήσυχα, καθώς ήταν ακόμα πρωί.

Ο Αλέξανδρος πέταξε πάλι πάνω από τα μικρά σπίτια, πριν κατευθυνθεί προς την βάρκα και τους γλάρους.

Ο Ιάσωνας, αντίθετα, παρέμεινε λίγο ακόμα στην επιφάνεια κοντά στο χωριό παρατηρώντας τα σπίτια με τις γλάστρες και τις πρασινάδες, με τα γαλάζια παράθυρα και τα καγκελόφρακτα μπαλκόνια. Κοιτώντας τα δρομάκια με τα

πέτρινα σκαλοπάτια, τις ασβεστωμένες εκκλησίες με τα ψηλά καμπαναριά...

Μετά χάθηκε για να εξερευνήσει τον κόσμο του. Δε πλησίασε ωστόσο την ψαρόβαρκα.

...

Πετούσε λίγο πίσω από το σμήνος, όχι πολύ πιο πάνω από αυτό.

Του φάνηκε παράξενο όλοι εκείνοι οι γλάροι να παλεύουν έτσι για τροφή όταν γύρω τους υπήρχε η θάλασσα. Απέμεινε λοιπόν να τους κοιτά με ανάμεικτα συναισθήματα.

Τότε, χωρίς να το περιμένει, ένας από αυτούς ξεμάκρυνε από το σμήνος και άρχισε να πετά προς το μέρος του.

«Καλημέρα», του είπε ευγενικά ο άγνωστος γλάρος μόλις ήρθε κοντά του.

— Καλή σου μέρα!

«Είσαι από εδώ;», ρώτησε στη συνέχεια. «Νομίζω δε σε έχω ξαναδεί στο νησί...»

— Απλώς περαστικός. Ερχόμαστε από ένα νησί αρκετά μακριά.

Πηγαίνουμε προς τη στεριά.

— «Ερχόσαστε»; Είσαι με άλλους γλάρους;

Ο Αλέξανδρος χαμογέλασε ασυναίσθητα.

— Όχι ακριβώς...

...

«Δεν έχω ξαναδεί τέτοιο περίεργο δίδυμο!» ομολόγησε αστειευόμενος ο Πέτρος, κολυμπώντας ανάμεσα στους δύο φίλους.

— Μένεις εδώ ή έρχεσαι και συ από αλλού;
— Εδώ γεννήθηκα και εδώ έχω ζήσει σχεδόν όλη μου τη ζωή.

Είναι πολύ όμορφο νησί. Κατά καιρούς έχω πετάξει στη στεριά, μα πάντα ξαναγυρίζω.

Εδώ βρίσκονται οι φίλοι μου, οι συγγενείς μου.

Απέφυγαν — χωρίς ίσως να ξέρουν το λόγο— να ρωτήσουν οτιδήποτε για τη στεριά...

«Τι είναι αλήθεια αυτά τα μεγαλύτερα λευκά σπίτια;» είπε τότε ο Ιάσωνας, αλλάζοντας μάλλον τη συζήτηση.

Κοίταξαν το χωριό.

Ο Αλέξανδρος παραξενεύτηκε που ο συντροφός του είχε παρατηρήσει ό,τι ο ίδιος από ψηλά δεν είχε ως τώρα προσέξει.

«Δεν ξέρετε;»

«Καθένα από αυτά τα μεγάλα λευκά σπίτια, είναι το σπίτι του Θεού», απάντησε ο Πέτρος.

Μια στιγμή σύγχυσης ακολούθησε.

— Του θεού των γλάρων;
«Η μήπως του θεού των δελφινιών;» συμπλήρωσε το δελφίνι.

Φάνηκε σα να περίμενε αυτήν την ερώτηση.

«Δεν υπάρχει θεός των γλάρων ή των δελφινιών» τους είπε ήρεμα.

«Δεν υπάρχει καν θεός των ανθρώπων. Υπάρχει μόνο ένας Θεός. Άσχετα από ονόματα.

Αυτά τα μεγάλα λευκά σπίτια είναι τα σπίτια του.»

«Και μένει σε κάποιο απ' αυτά;» επέμεινε ο Αλέξανδρος.

Ο Πέτρος χαμογέλασε με κατανόηση.

— Μένει σε όλα. Σ' εκείνα και μέσα μας. Μένει στα σύννεφα. Στη θάλασσα. Στον πιο μικρό κόκκο της άμμου.

Εκείνος βλέπετε δημιούργησε τα πάντα. Όσα υπάρχουν γύρω μας.

Εκείνος ξέρει τα πάντα. Το πριν, το τώρα, το μετά...

Για ό,τι κακό κάνουμε στη ζωή μας θα τιμωρηθούμε φίλοι μου. Για ό,τι καλό θα αμοιφθούμε.

Εκείνος θα μας κρίνει σα φύγουμε...

Στο βλέμμα του υπήρχε διάχυτη η ίδια ηρεμία που υπήρχε και στο λόγο του.

...

— Γιατί;

«Τι εννοείς ‘γιατί;’», απάντησε γυρίζοντας και κοιτάζοντας τον Ιάσωνα.

— Γιατί θα μας κρίνει εκείνος;

— Γιατί είμαστε δικοί του. Του ανήκουμε. Εκείνος μας δημιούργησε...

— Γιατί;

— ‘γιατί;... γιατί;...’

Μη ρωτάτε γιατί. Όποιος πιστεύει σ’ Εκείνον δεν ρωτάει γιατί.

— Γιατί;

«Μα γιατί Εκείνος ξέρει για μας!», είπε έκπληκτος που έπρεπε να εξηγήσει σε κάποιον τα πιο απλά πράγματα στον κόσμο.

«Συγχωρέστε με τώρα», συμπλήρωσε, «μα είναι ώρα να πηγαίνω.»

Χτυπώντας τα φτερά του υψώθηκε λίγο πάνω από τους δύο ταξιδιώτες. Τους κοίταξε ξανά με πραότητα.

«Πιστέψτε σ’ Εκείνον, φίλοι μου», τους είπε.

«Θέλει πάντα το καλό σας.»

Το ξύλινο καΐκι, έχοντας μαζέψει τα δίχτυα, πλησίαζε το μώλο στην άκρη του χωριού.

Πέταξε πάλι προς αυτό.

«Θέλει πάντα το καλό μας...», επανέλαβε σκεπτικός ο Αλέξανδρος.

«Το ίδιο ήθελαν πάντοτε και οι γονείς μου.»

«Όμως ποτέ τους, ίσως, δεν κατάλαβαν ποιο είναι.»

...

Έφυγαν στο πέλαγος.

Πίσω τους η βάρκα έδενε στο μώλο.

* * *

Το νησί που συνάντησαν είχε πια χαθεί και η στεριά φαινόταν λιγότερο μακρινή.

Ο ουρανός επάνω τους καλυμμένος παντού με σύννεφα σε όλες τις αποχρώσεις του γκρι. Η θάλασσα ήρεμη, γκρίζα κι εκείνη.

Οι δυό τους, δύο φιγούρες χαμένες σ' ένα γυάλινο κόσμο, μια τόσο σιωπηλή άχρωμη μέρα. Μια μέρα που τα όρια ουρανού και θάλασσας έμοιαζαν να σβήνουν...

Ταξίδευαν παράλληλα. Σα να ήταν ο καθένας για τον άλλο το είδωλό του στον απέραντο καθρέφτη της Δ.Γ.

Βρίσκονταν μαζί. Και όσο βρίσκονταν μαζί θα υπήρχαν παράλληλα: θα κινούνταν ταυτόχρονα σε δύο κόσμους, σε θάλασσα και ουρανό, σαν ένα πλάσμα, σαν ολότητα.

Ήταν αρχέτυπα και είδωλα την ίδια στιγμή. Ζούσαν λοιπόν και στις δύο πλευρές του καθρέφτη.

...

Πετάχτηκε ψηλά.

Όσο μπορούσε.

Ύστερα σταμάτησε στον αέρα και άρχισε να κατεβαίνει, πέφτοντας τελικά στο νερό με την ουρά.

Τότε ο Αλέξανδρος ανέβηκε στον ουρανό.

Κατεβαίνοντας στην πραγματικότητα πολύ πιο γρήγορα απ' ό τι ίσως να φαινόταν έστριψε ελαφρά τα μισάνοιχτα φτερά του.

Ξεκίνησε έτσι μια παρατεταμένη στροφή που κατέληξε σ' έναν ολόκληρο κύκλο, πρίν συνεχίσει — κανονικά και πάλι— να πετά.

Ο Ιάσωνας προσπάθησε κάτι αντίστοιχο. Πήδηξε στον αέρα και κάνοντας μια πλήρη στροφή βούτηξε ξανά στη θάλασσα.

...

Έπλεαν τώρα δίπλα-δίπλα, μόνοι επάνω στη Δ.Γ.

Ήταν σίγουρα ταλαιπωρημένοι και τα παιχνίδια τους, όσο λίγο κι αν κράτησαν, τους είχαν κουράσει περισσότερο. Το ήξεραν πριν τα ξεκινήσουν μα αυτό δεν τους εμπόδισε. Εξάλλου ίσως μ' αυτό τον τρόπο να κατάφερναν να ξεμουδιάσουν από την ομοιομορφία των κινήσεων του ταξιδιού.

Έπλεαν δίπλα-δίπλα, μόνοι επάνω στη Δ.Γ. Δυο γκρίζες πινελιές, αφημένες στη μέση του πουθενά.

...

«Άκουσες τίποτα;» ρώτησε ο Ιάσωνας, σπάζοντας τη σιωπή.

— Όχι. Ν' ακούσω τί;

— Μου φάνηκε σαν κάποια βοή από μακριά.

Μόλις είχε τελειώσει τη φράση του, όταν ο ίδιος ήχος ακούστηκε ξανά. Αυτή τη φορά τον άκουσε και ο Αλέξανδρος.

Ανέβηκε γρήγορα στον ουρανό. Τα σύννεφα πέρα, κοντά στη στεριά, είχαν πυκνώσει περισσότερο, είχαν γίνει ακόμα πιο σκούρα.

«Έρχεται καταιγίδα!», φώναξε στον Ιάσωνα καθώς κατευθυνόταν προς το μέρος του. «Πρέπει να προχωρήσω μπροστά...»

Εκείνος φάνηκε διπλά αναστατωμένος.
«Πέτα γρήγορα! Μη καθυστερείς... Φύγε τώρα! Φύγε!»

...

Πετούσε λίγο πάνω από την επιφάνεια, κουνώντας επιδέξια τις φτερούγες του, αυξάνοντας συνεχώς ταχύτητα. Η θάλασσα ράγιζε σιγά—σιγά από νεογέννητα ρεύματα.

Πετούσε απίστευτα γρήγορα. Έφευγε σαν τον άνεμο. Εκείνος όμως έμοιαζε να έχει αντίθετη γνώμη...

Αναγκάστηκε ν' ανέβει ψηλότερα καθώς τα κύματα άρχισαν να υψώνονται. Ο άνεμος δυνάμωνε συνεχώς, αλλάζοντας κατά διαστήματα κατεύθυνση. Η μυρωδιά της βροχής τον τύλιγε πια.

Το απόγευμα έγινε νύχτα.
Η νύχτα γινόταν μέρα από τη λάμψη των αστραπών.

Προχωρούσε σε πείσμα της βροχής που κατέβαινε σαν κύμα.

...

Κολυμπούσε στην επιφάνεια. Ένα δελφίνι ενάντια στο αφρισμένο πέλαγος.

Πεταγόταν ψηλά, όσο μπορούσε, γλυστρώντας επάνω στα ίδια τα κύματα. Ελπίζοντας κάποια αστραπή να φωτίσει πάλι τη θάλασσα.

...

Η στεριά ήταν τώρα πολύ κοντά. Κι ο άνεμος είχε επιτέλους γυρίσει με το μέρος του.

Όμως η βροχή πάντα δυνάμωνε. Και τα φτερά του τον είχαν προδώσει...

Έπεσε εξαντλημένος στο νερό.

* * *

Ο ήλιος έλαμπε σ' έναν ήρεμο πλέον ουρανό. Η θάλασσα ήσυχη, απότομα γαληνεμένη σα να μην είχε ξυπνήσει ποτέ.

Μα τα βράχια έδειχναν πως κάτι είχε συμβεί το προηγούμενο βράδυ.

Το χώμα ακόμα μύριζε βροχή...

Όλη μέρα φώναζε τ' όνομά του. Όλη μέρα.

Κοιτούσε προσεκτικά τους βράχους. Υπολόγιζε πως δε θα έπρεπε να είναι πολύ μακριά από εκεί που έψαχνε. Συνέχιζε λοιπόν να ψάχνει.

Ρωτούσε τους γλάρους που έβρισκε αν τον είχαν δει. Τους παρακαλούσε να ψάξουν μαζί του, να κοιτάζουν, να τον βοηθήσουν.

Όμως εκείνοι είχαν άλλα πράγματα να κάνουν. Εγκατέλειπαν σύντομα την προσπάθεια και έφευγαν στ' ανοιχτά για να βρουν τροφή.

Το πρωί έγινε απόγευμα. Το απόγευμα έγινε βράδυ.

Ύστερα ήρθε ξανά η νύχτα.

Απέμεινε μόνος να κοιτά τα βράχια καθώς το φεγγάρι έριχνε τον ίσκιο του στη θάλασσα.

Άκουσε — αδύναμο σα να τον είχε φανταστεί — έναν ήχο να έρχεται από πολύ μακριά. Σταμάτησε σχεδόν να ανασαίνει και αφουγκράστηκε τη σιωπή. Άκουσε τότε πάλι τον ίδιο ήχο.

Σαν ψίθυρος μέσα στη νύχτα ακουγόταν μακριά, ταξιδεύοντας επάνω στη Δ.Γ. Κάποιος φώναζε τ' όνομά του.

Δεν ήξερε αν απάντησε δυνατά ή σιγά. Ήξερε μόνο πως κολυμπούσε και πάλι. Πως το σχίσιμο των νερών είχε αποκτήσει και πάλι νόημα.

Πως κολυμπούσε και πάλι για 'κείνον.

* * *

Μια καινούργια μέρα ξεκινούσε...

Κολυμπώντας κοντά στον βράχο που βρισκόταν, τον έβλεπε να κοιμάται.

Το κύμα είχε ξεπλύνει τις φτερούγες του. Και το αλάτι είχε φροντίσει τις πληγές του.

Άνοιξε τα μάτια. Τότε μόνο πήγε δίπλα του.

— Πονάς;

— Όχι τόσο.

Το σώμα του ήταν γδαρμένο. Τα κύματα τον είχαν χτυπήσει πολλές φορές στα βράχια πριν τελικά τον ξεβράσουν σε κάποιο απ' αυτά.

Έκανε ν' ανοίξει τα φτερά του, μα σταμάτησε από τον έντονο πόνο στη δεξιά του φτερούγα.

— Έχει σπάσει;

— Δε νομίζω... Δε θα μπορούσα να την κινήσω καθόλου.

Ίσως να έχει ραγίσει. Ή κάποιο κόκκαλο να έχει φύγει από τη θέση του. Ή απλά να πονά από το χτύπημα.

Δεν ξέρω...

Όμως δεν μπορώ να πετάξω.

— Μην ανησυχείς Αλέξανδρε. Όλα θα πάνε καλά...

Οι επόμενες μέρες πέρασαν πιο γρήγορα απ' ότι θα περίμεναν.

Σκαρφάλωνε αδέξια στα ψηλότερα βράχια τις μέρες με φουρτούνα. Έπεφτε αδέξια στο νερό και κολυμπούσε τις μέρες που η θάλασσα κόπαζε.

Προχωρούσαν μαζί συζητώντας.

Προχωρούσαν αργά κι όταν κουραζόταν σταματούσε να ξεκουραστεί στον πιο κοντινό ομαλό βράχο.

Ο Ιάσωνας του έφερνε τότε κομμάτια του βυθού.

Του έφερνε τα πιο όμορφα από τα κοχύλια που έβρισκε, μικρά και μεγάλα, σκληρά ή εύθραυστα κρατώντας τα προσεκτικά με το ρύγχος του. Του έφερνε σφουγγάρια όλων των μορφών, τμήματα από κοράλλια διαφόρων χρωμάτων και σχημάτων.

Τα άφηναν στους βράχους στην άκρη του νερού, εκεί που η θάλασσα εύκολα θα τραβούσε μέσα της πάλι ό,τι της ανήκε.

Συνέχιζαν ύστερα να προχωρούν, παράλληλα με τη στεριά.

...

Κολυμπούσε μπροστά του, στρέφοντας συνεχώς τον κορμό του, όπως ο Αλέξανδρος περιστρεφόταν όταν βουτούσε στη θάλασσα.

Άλλες φορές στεκόταν θεαματικά όλος σχεδόν έξω από το νερό, στηριγμένος μονάχα στην ουρά του.

Ή, αντίθετα, κρυβόταν όλος αφήνοντας μόνο την ουρά του να διαπεράσει τη Δ.Γ, χαιρετώντας τον φίλο του.

Κι όταν εκείνος το ζητούσε θα πήδαγε ψηλά — όσο ψηλότερα γινόταν— πριν η θάλασσα τον τραβήξει μέσα της πάλι.

Μπορούσε τώρα να τεντώνει τη φτερούγα του και να την ανεβοκατεβάζει δίχως ιδιαίτερο πόνο.

...

Από βράχο σε βράχο άκουγε τον Ιάσωνα να του μιλά αδιάκοπα για τη ζωή της θάλασσας, να του ζητά να μάθει κι άλλα για τη ζωή της ξηράς.

Από βράχο σε βράχο άκουγε τον Ιάσωνα να του περιγράφει όσες ιδιομορφίες του βυθού δεν ήταν δυνατό ο ίδιος να δει.

Τη βυθισμένη βάρκα στα βαθύτερα νερά, με το σπασμένο κατάρτι και τη σαπισμένη καρίνα. Το εσωτερικό της μικρής σπηλιάς με το τρομακτικό μαύρο άνοιγμα. Το βάραθρο που ανοιγόταν ευθεία μέσα στη θάλασσα — αχανές, γεμάτο σκοτάδι.

Και σε όλες του σχεδόν τις περιπλανήσεις ο Ιάσωνας θα έβρισκε κάτι διαφορετικό που θα μπορούσε να φέρει πίσω στον φίλο του...

Ποτέ άλλοτε κανένας γλάρος δεν είχε μάθει τόσα για το μεγάλο γαλάζιο κομμάτι του πλανήτη.

Ποτέ ίσως, κανένα δελφίνι δεν είχε γνωρίσει τόσα για την ομορφιά κάθε θαλάσσιας λεπτομέρειας.

...

Για λίγο καιρό ακόμα ο Αλέξανδρος θα συνέχιζε να τρέφεται με ψάρια που ο Ιάσωνας πετούσε στην ξηρά με μια απότομη κίνηση του κεφαλιού του. Ή με μικρότερα ψάρια

που έπαιρνε ο ίδιος μέσα από το στόμα του φίλου του.

Δεν υπήρχε ντροπή. Δεν υπήρχε υποχρέωση.

Δεν ήταν άλλωστε ποτέ δυο πλάσματα ξένα. Ήταν μονάχα δύο όψεις μιας θέλησης.

Της θέλησης εξερεύνησης ενός κόσμου πέρα από εκεί που φτάνει το βλέμμα.

...

Πετούσε με τις φτερούγες πάλι ανοιγμένες, αδιαφορώντας για τον άνεμο που δυνάμωνε...

* * *

Χώρισαν στις εκβολές του μεγάλου ποταμού.

Από ψηλά μπορούσες αν ήθελες να πιστέψεις πως δεν ήταν το ποτάμι που χυνόταν στη θάλασσα· ήταν η θάλασσα εκείνη που διείσδυε στη ξηρά, ραγίζοντάς την.

Ο Αλέξανδρος θ' ακολουθούσε τον ποταμό στην πηγή του. Ο Ιάσωνας θα συνέχιζε να κολυμπά στα σύνορα περίπου στεριάς και θάλασσας ως το φάρο που άναβε τα βράδια μακριά τους.

Στο φάρο εκείνο θα συναντιόντουσαν και πάλι.

...

Κοντά σ' εκείνον τον γέρικο πέτρινο φάρο ο Αλέξανδρος θα περιέγραφε ό,τι κι ο ίδιος είχε πριν λίγο αντικρύσει για πρώτη φορά.

Ένα γαλάζιο ποτάμι να γλυστρά μέσα στην πράσινη βλάστηση.

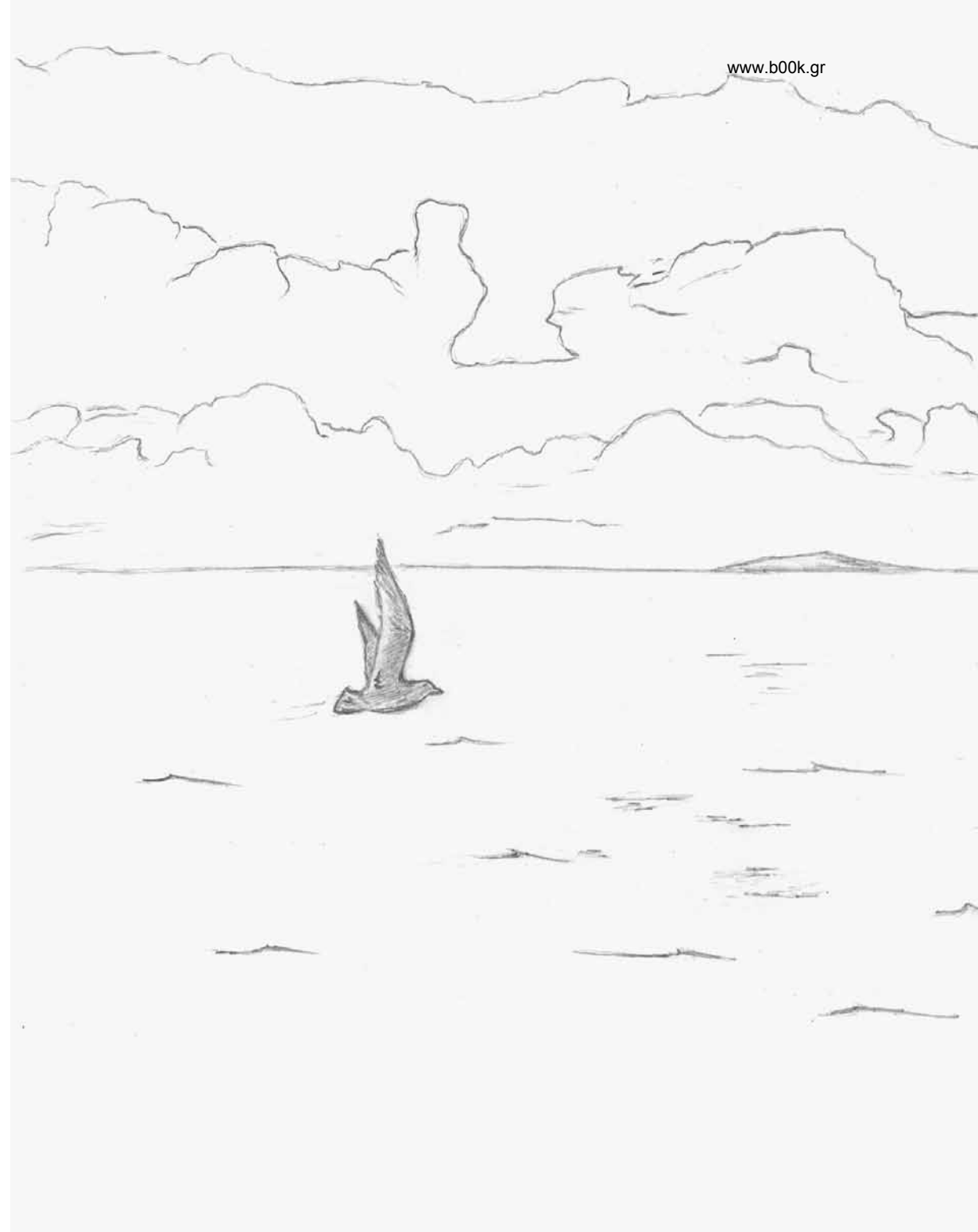
Έναν λευκό θορυβώδη καταρράκτη να κρύβει στην ομίχλη του ουράνια τόξα.

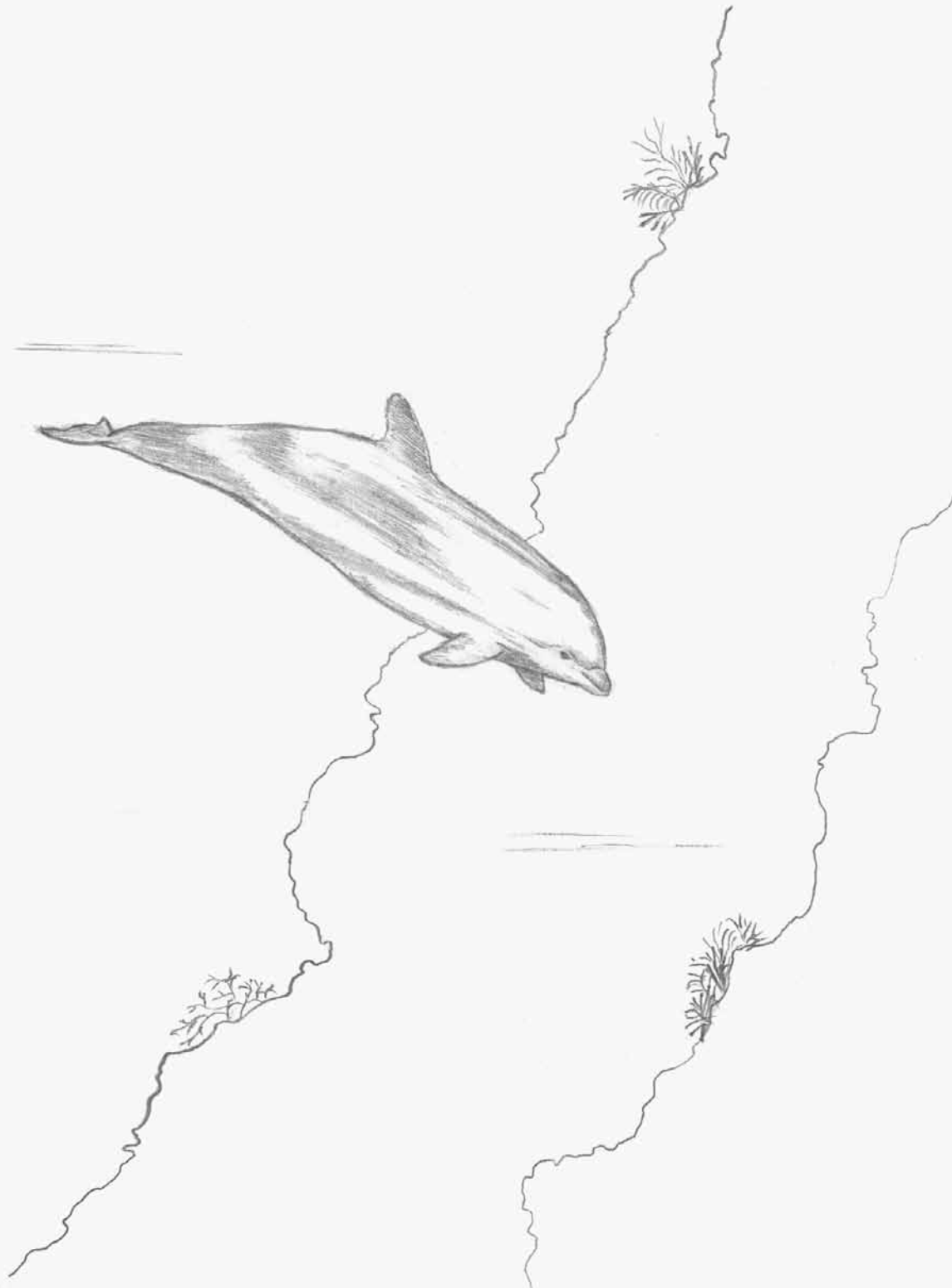
Θα περιέγραφε σύννεφα ριγμένα σε λίμνες— καθρέφτες.

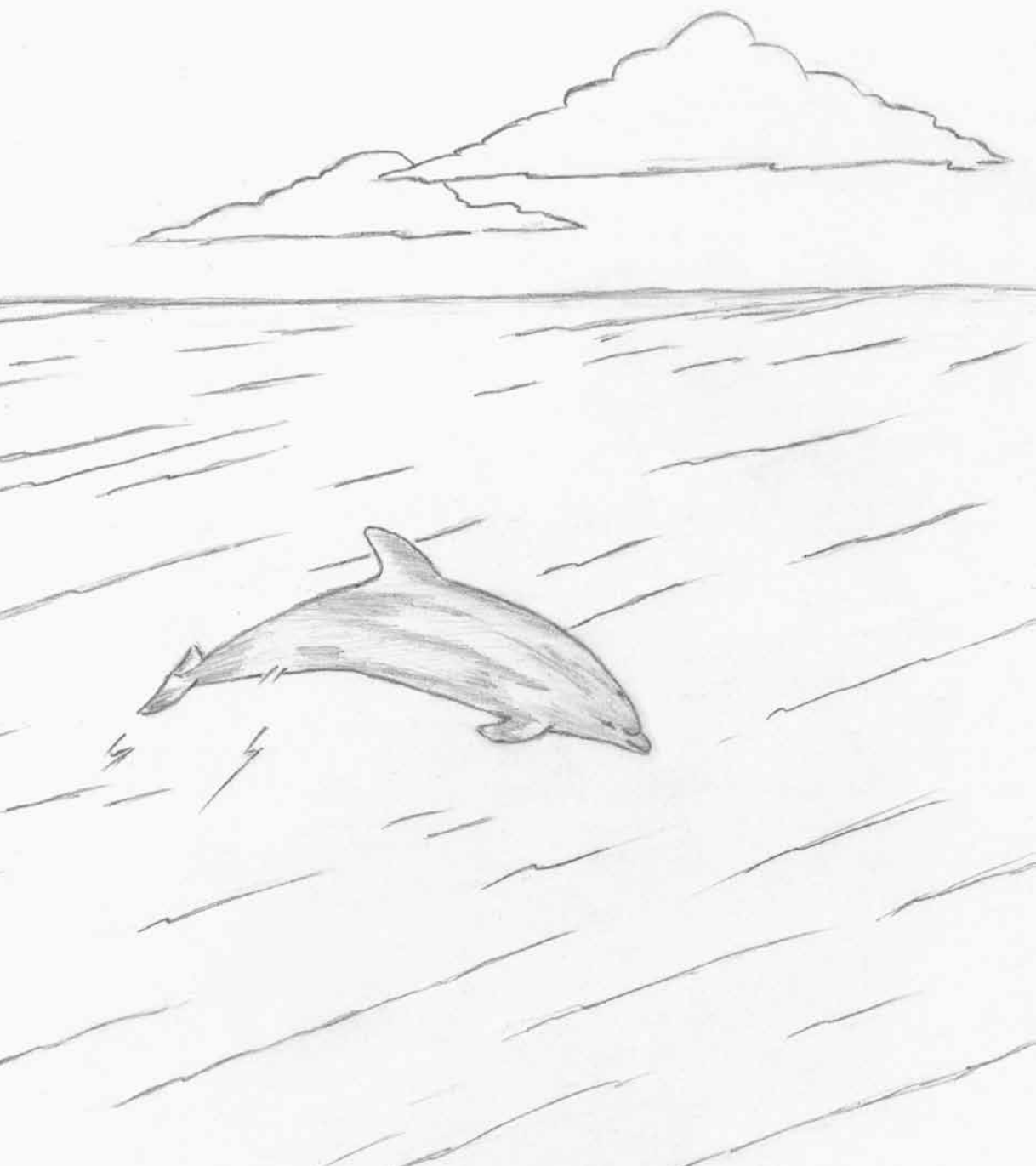
Χιόνια αφημένα σε παγωμένα βουνά.

Κάπου κοντά στο γέρικο φάρο οι δύο ταξιδιώτες θα μετέδιδαν ακόμα μια φορά τις γνώσεις τους. Θα μετέδιδαν τις αισθήσεις τους.

Θα μοιράζονταν, έτσι, τις ίδιες μνήμες.

* * *

Τα είχε δει!

Άπλωναν το λεπτό κορμί τους στη θάλασσα.
Μα ήταν σίγουρα ό,τι πιο επικίνδυνο. Γιατί ήταν αόρατα
σ' εκείνον. Και κατευθυνόταν ξέγνοιαστος ευθεία επάνω
τους.

Οι αισθήσεις του οξύνθηκαν απότομα.

Άφησε το σώμα του να πέσει στο κενό. Έχοντας μειώσει
αρκετά το ύψος που βρισκόταν, ανέκοψε την πτώση του,
στρίβοντας επιδέξια τις φτερούγες του.

...

Πετούσε τώρα λίγο πίσω από τον Ιάσωνα. Φώναζε τώρα
τ' όνομά του. Μα η σκιά που κολυμπούσε κάτω από την επι-
φάνεια συνέχιζε με την ίδια ταχύτητα.

Χαμήλωσε κι άλλο, τόσο που τα φτερά του σχεδόν ακου-
μπούσαν τη Δ.Γ. Ακόμα πετούσε πιο πίσω από τον Ιάσωνα.
Ξανά και ξανά φώναζε τ' όνομά του.

Λογικά θ' ανέβαινε από στιγμή σε στιγμή ν' ανασάνει.
Όμως δεν μπορούσε πια να περιμένει· τα δίχτυα φαίνονταν
ήδη πολύ κοντά.

Άρχισε να πετά πιο γρήγορα, προσπερνώντας τον.

Ύστερα, χωρίς να ανακόψει την ταχύτητά του, ανέβηκε λίγο ψηλότερα, γύρισε στιγμιαία το σώμα του και βούτηξε κάθετα στο νερό.

...

Κλείνοντας την καμπύλη που ξεκίνησε για να τον αποφύγει, πλησίαζε πάλι τον φίλο του.

Ήταν κάτι παραπάνω από ξάφνιασμα. Είχαν κοντέψει να συγκρουστούν.

Σταματημένοι μερικά μόλις μέτρα μακριά του το παρατηρούσαν σιωπηλοί.

Πρώτος μίλησε ο Ιάσωνας.

— Ευχαριστώ.

Ο Αλέξανδρος, ταραγμένος ακόμα, χαμογέλασε πλατιά.

«Είδες», είπε, «για να έχεις ένα γλάρο να σε προσέχει;»

«Είδα...», απάντησε, χαμογελώντας κι εκείνος.

«...Κρίμα μόνο που κάποιοι άλλοι δεν είχαν...»

Τραβώντας το βλέμμα του από τα δίχτυα γύρισε και τον κοίταξε. Ανταπέδωσε μ' ένα ένοχο βλέμμα.

«Είναι αλήθεια», παραδέχτηκε, «πως δε σου μίλησα ποτέ για τους γονείς μου.»

Ως εκείνη την ημέρα ο Αλέξανδρος νόμιζε πως οι γονείς του Ιάσωνα βρίσκονταν ανάμεσα στα υπόλοιπα δελφίνια της ομάδας του.

«Ήμουν πολύ μικρός τότε, θυμάμαι...»

«Κολυμπούσαμε μαζί κοντά στις ακτές, μα εγώ έμεινα κάποια στιγμή λίγο πίσω. Έπαιζα με μια μεγάλη καφετιά μέδουσα όταν άκουσα τις κραυγές τους...»

«Ήταν παγιδευμένοι και οι δύο... Όχι πολύ μακριά ο ένας από τον άλλο. Όχι πολύ χαμηλότερα από την επιφάνεια.

Προσπαθούσαν να ξεφύγουν. Να κόψουν το δίχτυ με τα δόντια τους.»

«Μόλις με είδαν άρχισαν πάλι να φωνάζουν. Μου φώναζαν να σταματήσω.

Κι όταν επιτέλους σταμάτησα μου φώναζαν να φύγω. Να φύγω μακριά. Να μη γυρίσω πίσω. Να μη κοιτάξω πίσω. Να γυρίσω απλά και να φύγω, όσο πιο γρήγορα μπορούσα.»

«Έμενα εκεί κοκκαλωμένος.»

«Ύστερα γύρισα κι έφυγα.

Χωρίς να κοιτάξω πίσω.»

...

«Από τότε δεν πλησίασα ξανά τις ακτές. Δεν πλησίασα τους ανθρώπους.

Ανοίχτηκα στη θάλασσα. Εκεί βρήκα τ' άλλα δελφίνια. Εκεί μεγάλωσα...

Ανάμεσα στο πέλαγος και τα γλαρονήσια.»

«Συνήθιζαν, θυμάμαι, να μου λένε πως οι γονείς μου δεν πέθαναν, πως ζουν ακόμα κάπου στη θάλασσα.»

«Θυμάμαι τότε τους πίστευα, Αλέξανδρε.»
«Ίσως εκείνοι να το πιστεύουν ακόμα...»

«Τέλος πάντων», είπε μετά.
«Κανείς δε ξει για πάντα. Κι είναι καλύτερα μάλλον που το κατάλαβα αρκετά νωρίς.»

...

Συνέχισαν αμίλητοι για ώρα. Μα τα συναισθήματα ζητούν πολλές φορές να εκφραστούν με λόγια...

— Μετάνοιωσες ποτέ που έφυγες; Που φύγαμε;

Χωρίς να περιμένει απάντηση ξαναρώτησε.
— Έχεις σκεφτεί ποτέ γιατί έφυγες;

Ο Ιάσωνας ανέστρεψε απρόσμενα την ερώτηση.
— Εσύ γιατί;

«Δεν ξέρω», απάντησε ο Αλέξανδρος.
«Δεν ξέρω σίγουρα.»
«Γνώριζα τόσο λίγα... Υπήρχαν τόσα να μάθω... Μα οι άλλοι γλάροι δε με καταλάβαιναν.
Νομίζω θα γινόταν κάποια μέρα... Θα έφευγα κάποτε, έστω και μόνος...»

«Εσύ;»

— Εγώ δεν ξέρω, Αλέξανδρε, αν έφυγα ποτέ. Ίσως ποτέ να μην ανήκα πουθενά. Ποτέ δεν αισθάνθηκα πως πράγματι ανήκω στην ομάδα μου. Πως ανήκω κάπου...

...

Δεν φυσούσε εκείνο το πρωϊνό. Όμως το νερό φαινόταν να πάλλεται σα να έχει ζωή.

— ...Ίσως να φταίει η ίδια η θάλασσα. Που ανήκει σε όλους κι όμως ποτέ δε μπορείς να την έχεις για σένα.

— Ποιος ξέρει, Ιάσωνα...
Ίσως έτσι να είναι προτιμότερο...

Ήταν ελεύθεροι να είναι μαζί. Να συνεχίσουν μαζί το αέ-
ναο ταξίδι τους.

* * *

Περίμενε στην αμμώδη άκρη του κόλπου από ώρα. Όσπου τελικά τον είδε να φτάνει.

Κατέβηκε στο πλάι του.

Έμοιαζε ταραγμένος. Έμοιαζε σα να έκρυβε κάτι μέσα του.

«Ήταν η χειρότερη μέρα της ζωής μου», είπε σιγανά και τα μάτια του θόλωσαν απότομα.

«Τι συνέβη; Τι συνέβη Αλέξανδρε;»

Φάνηκε να μη ξέρει προς στιγμή πως να αρχίσει.

«Πίσω από τα βουνά», είπε τελικά, «πολύ πίσω από αυτά τα βουνά, χαμένος στη στεριά κι όμως τόσο κοντά στη θάλασσα, βρίσκεται ένας σκουπιδότοπος. Ένας τόπος γεμάτος σκουπίδια. Ένας τόπος απαίσιος. Σήμερα ήμουν εκεί...»

«Λοιπόν;»

Σταμάτησε να πάρει μία μόνο ανάσα πριν συνεχίσει με την ίδια αναστάτωση.

«Το πιο απαίσιο από όλα, χειρότερο από τα τόσα σκουπίδια, από τη ζεστή μυρωδιά των σάπιων κρεάτων, είναι πως ζούσαν γλάροι εκεί.

Καταλαβαίνεις Ιάσωνα;
Γλάροι.»

«Που τρέφονταν μ' αυτά τα σκουπίδια. Με κομμάτια κρε-

άτων και πεταμένα ψωμιά. Με υπολείμματα ανθρώπινων τροφών...»

«Γλάροι που δεν τους πείραζε η μυρωδιά. Που δεν τους πείραζαν πλέον οι ατέλειωτοι σωροί. Που είχαν μάθει να ζουν έτσι.

Να πετούν χαμηλά, μακριά από τους ουραμούς. Θαλασσοπούλια που πετούν μακριά από τη θάλασσα. Που πια την είχαν ξεχάσει.

Ήταν απλά μια πηγή τροφής. Και μπορούσαν να τραφούν τόσο πιο εύκολα εδώ...»

Τα μάτια του δάκρυζαν.

«Για μια στιγμή βρέθηκα να πετώ αναμεσά τους· ένα πλήθος γλάρων έτοιμων να ορμήσουν στο σωρό που κατέφθανε.

Εκείνη τη στιγμή που περίμεναν ανυπόμονα τον καινούργιο σωρό, που ορμούσαν ομαδικά στα νεοφερμένα σκουπίδια, που άρπαζαν πρώτοι κάποιο κομμάτι τροφής... Εκείνη τη στιγμή αισθάνθηκα τόσο μικρός. Μηδαμινός. Ανύπαρκτος.

Ανήμπορος να μιλήσω. Ανήμπορος να πω μια λέξη.»

...

Ξαφνικά το πρόσωπό του ηρέμησε. Η συναισθηματική φόρτιση χάθηκε. Το βλέμμα του φαινόταν να κοιτά το κενό και η φωνή του απέκτησε μια άδεια ομοιομορφία.

«Δε θα μπορούσα ποτέ να τους πείσω, Ιάσωνα. Το ένιωθα. Το ήξερα...

Έβλεπα ότι κάθε προσπάθειά μου θα ήταν μάταιη. Καταδικασμένη από πριν.

Ας ήθελα τόσο να τους βοηθήσω να δούν...

Να δούν μόνοι τους.

Να τους θυμίσω πως δεν αρκεί η τροφή. Πως δεν αρκεί μονάχα να ζείς. Και να μπορέσουν έτσι και πάλι να ζήσουν. Να ξαναρχίσουν να ζουν, Ιάσωνα.

Ν' αρχίσουν πάλι να σκέφτονται για τον κόσμο γύρω τους... Για τους ίδιους...»

«Μα έμενα εκεί βουβός. Δε μπορούσα να πω τίποτα. Δε θα μπορούσα ποτέ να τους πείσω.

Όπως τότε...

Στο νησί που γεννήθηκα. Με τους γλάρους που μεγάλωσα.

Δε μπόρεσα, δε προσπάθησα ποτέ να τους πείσω με λόγια. Δεν είναι κάτι που αποδεικνύεται, βλέπεις. Που μπορείς να το εξηγήσεις κουνώντας το ράμφος και τις φτερούγες σου.»

Μιλούσε, σαν στον εαυτό του...

«Ημουνά πάντα για 'κείνους ένας παράξενος, μοναχικός γλάρος, Ιάσωνα.

Δεν ένιωσαν ποτέ πως ήθελα μονάχα να μάθω να σκέφτομαι. Εκείνοι κυνηγούσαν το φαγητό. Κυνηγούσαν το σήμερα και ξεχνούσαν το αύριο.

Μα εγώ απλά δε μπορούσα να ζήσω έτσι. Έπρεπε να ξέρω για μένα. Για τον ουρανό και τη θάλασσα.

Έμεινα μόνος, λοιπόν, να πετώ. Μόνος, ας μη το θέλησα ποτέ...

Όμως μου άρεσε να πετώ ψηλά πάνω από εκείνο το μικρό νησί.

Κι όταν πετάς ψηλά όλα μοιάζουν λεπτομέρειες.

Σημασία τότε φαίνεται να έχει μονάχα το να πετάς ψηλά, φίλε μου. Να πετάς όσο το δυνατόν ψηλότερα.»

«Αν κάτι μπορούσα να κάνω γι' αυτούς και για μένα, αν κάτι τελικά διάλεξα να κάνω Ιάσωνα, ήταν να είμαι απλά ο εαυτός μου...

Να μην προσποιηθώ πως είμαι κάποιος άλλος.

Να τολμήσω να υπάρχω.»

«Όμως δε θα μπορούσα ποτέ να τους πείσω. Ούτε εκείνους, ούτε τους γλάρους στο σκουπιδότοπο.

Θα με ρωτούσαν 'γιατί' και δε θα ήξερα τι να απαντήσω. Πώς να περιγράψω το συναίσθημα να πετάς σε γλάρους που μοιάζουν να ξέχασαν πως έχουν φτερά. Που ψάχνουν μάταια να βρούν φτερά ξένα.

Θα με ρωτούσαν το λόγο να διαφέρουν και δε θα μπορούσα να περιγράψω τη στιγμή που αδιαφορείς για τον άνεμο, που δε σε παρασύρει.

Κι όταν στο τέλος με ρωτούσαν τι θα μείνει, πως να τους έλεγα πως τίποτα ποτέ στο τέλος δε μας μένει, Ιάσωνα;

Πως να τους πω πως δεν υπάρχουν ανταλλάγματα;»

Ο Ιάσωνας έμενε για ώρα σιωπηλός. Οι φράσεις που άκουγε θύμιζαν ίσως ένα δελφίνι που κοιτούσε τον ήλιο σαν δύει. Ένα δελφίνι που αναζητούσε το φώς όταν τριγύρω του υπήρχε σκοτάδι.

Έτσι σαν μίλησε είχε την ίδια θλιμμένη ομοιομορφία στη φωνή του, τις ίδιες άδειες εικόνες στα μάτια του.

«Ποτέ δε θα μπορέσουμε να πείσουμε κανέναν, Αλέξανδρε.

Αν είχαμε χίλιες ζωές ίσως... Αν είχαμε χίλιους τρόπους να σκεφτόμαστε...

Αν υπήρχε τρόπος να γίνει η αρχή μέσα στον καθένα. Ο κόσμος τότε θα γινόταν καλύτερος. Οι γλάροι και τα δελφίνια, όλα τα πλάσματα που θα έρχονταν, θα ζούσαν από τη πρώτη κιόλας μέρα.

Η ζωή δε θα ήταν χάσιμο χρόνου.»

«Μα δε μπορούμε ποτέ να πείσουμε κανέναν, Αλέξανδρε.

Εσύ κι εγώ, δε θα μπορούσαμε ποτέ να πούμε όμορφα ψέματα. Κι ο φόβος της αλήθειας υπάρχει σε όλους. Η σκέψη όμως δε διδάσκεται φίλε μου, το ξέρουμε. Η σκέψη ποτέ δε μεταβιβάζεται.

Απλά γεννιέται, σα σπίθα μάλλον, μια στιγμή μέσα μας. Την αφήνουμε να φουντώσει, ή τη σκεπάζουμε με στάχτη...»

«Ίσως να μη χρειάζεται ποτέ κανείς να πείσει κανέναν Αλέξανδρε.

Μόνοι μας πείθουμε τους εαυτούς μας.»

Ο Αλέξανδρος άπλωσε τις φτερούγες του.

Αγκάλιασε σφιχτά τον σύντροφό του, βυθίζοντας ελαφρά το σώμα του στο νερό.

«Είμαι τόσο τυχερός που έχω εσένα», είπε χαμηλόφωνα. «Είναι τόσο σπάνιο να βρεις κάποιον να σκέφτεται. Ν' αμφισβητεί ό,τι κάποτε του είπαν οι άλλοι.»

Δάκρυα κυλούσαν στα μάτια τους.

«Πριν σε συναντήσω νόμιζα πως ήμουν μόνος στον κόσμο. Ένιωθα μόνος, μα έπρεπε να υπάρχω...

Έπρεπε να υπάρχουμε...

Για να μπορέσουμε ίσως — ποιος ξέρει — κάποια μέρα να συναντηθούμε.»

Βρίσκονταν μαζί, επάνω ακριβώς στη Δ.Γ, ενάντια στη μοναξιά δύο απέραντων κόσμων.

Δε δάκρυζαν για τους ίδιους. Όχι πια.

Δάκρυζαν για 'κείνους που δε θα μπορούσαν ίσως να κλάψουν. Όταν μάθεις να σκέφτεσαι χωρίς δεσμεύσεις, μπορείς πλέον να αγαπάς χωρίς όρια.

Μπορείς να δακρύζεις για τους άλλους. Μπορείς ακόμα και να πετάς, να κολυμπάς για τους άλλους. Μπορείς τότε να νιώσεις τα δικά τους συναισθήματα.

Και δεν υπάρχεις πλέον για τον εαυτό σου και μόνο. Υπάρχεις για όλους.

Για 'κείνους που δεν ξέρεις, για 'κείνους που μπορεί ποτέ να μη σε μάθουν.

Όταν αγαπάς.

Ο Αλέξανδρος κοίταξε την επιφάνεια της θάλασσας.

«Πώς να τους μιλήσω, Ιάσωνα; Πως να τους πω πως εκείνα που βρίσκονται γύρω τους είναι σκουπίδια, αφού οι ίδιοι τα λέγανε τροφή;

Αφού η λέξη ‘σκουπίδια’ δεν υπήρχε γι’ αυτούς. Αφού, κι αν υπήρχε, είχαν ξεχάσει από καιρό το νοημά της.

Αφού το είχαν, έτσι απλά, αντικαταστήσει. Με το ακριβώς αντίθετο...»

Χαμογέλασε αδέξια στην αντανάκλασή του επάνω στο νερό.

«Ίσως και το νησί που μεγάλωσα, και το νησί με τα λευκά σπίτια που γνωρίσαμε, κι η ξύλινη ψαρόβαρκα με τους γλάρους να την κυνηγούν... Ίσως όλα να ήταν σκουπιδότοποι.

Όμως εμείς δεν τους βλέπαμε.»

Ο Ιάσωνας συνέχισε μια φράση που δεν έπρεπε να τελειώσει εκεί.

«Ίσως και τώρα να βρισκόμαστε σ’ έναν τέτοιο σκουπιδότοπο Αλέξανδρε, μα να μη θέλουμε ν’ ανοίξουμε τα μάτια μας...»

Το βλέμμα τους θόλωσε τόσο που η θάλασσα φάνηκε να εξαφανίζεται.

«Δεν υπάρχει μία διαχωριστική γραμμή Αλέξανδρε. Δεν υπάρχει μία Δ.Γ.

Υπάρχουν πολλές. Και μας κρατούν αιχμάλωτους. Μόνο που εκείνες δε μπορούμε να τις δούμε. Δε θέλουμε να τις αντικρύσουμε...»

...

«Βλέπουμε πάντα ό,τι θέλουμε να δούμε, φίλε μου. Και μπορούμε αν θέλουμε να δούμε τα πάντα.

Σε μια στιγμή...»

«Ή να μη δούμε ποτέ τίποτα...»

Τα μάτια τους καθάρισαν καθώς τα δάκρυά τους έπεσαν στη θάλασσα.

* * *

Τα χρόνια κύλησαν ήρεμα.

Ο Αλέξανδρος και ο Ιάσωνας δεν ήταν εκείνοι που άφηναν κάποτε ένα βραχώδες νησί χαμένο στη θάλασσα. Είχαν αλλάξει.

Είχαν αλλάξει τόσο, όσο αλλάζει ένας έφηβος που γίνεται γλάρος. Ένας έφηβος που γίνεται δελφίνι.

Όμως μπορούσες να διακρίνεις επάνω τους κάποια από εκείνα, τα παλιά τους χαρακτηριστικά. Κι είχαν ακόμα την ίδια αναζήτηση στο βλέμμα τους.

Δεν υπήρχε, ωστόσο, άλλο δελφίνι που να ήξερε όσα εκείνος.

Για καρπούς, δένδρα και λουλούδια. Για λίμνες και ποτάμια. Για καταρράχτες, φωτιές και ηφαίστεια, γκρεμούς και φαράγγια. Για τις εποχές, τη βροχή και τα χιόνια. Για τα σύννεφα. Για την ξηρά, τα νησιά και τη θάλασσα όταν πετάς ψηλά. Για την αίσθηση να πετάς.

Δεν υπήρχε άλλος γλάρος που να ήξερε όσα εκείνος.

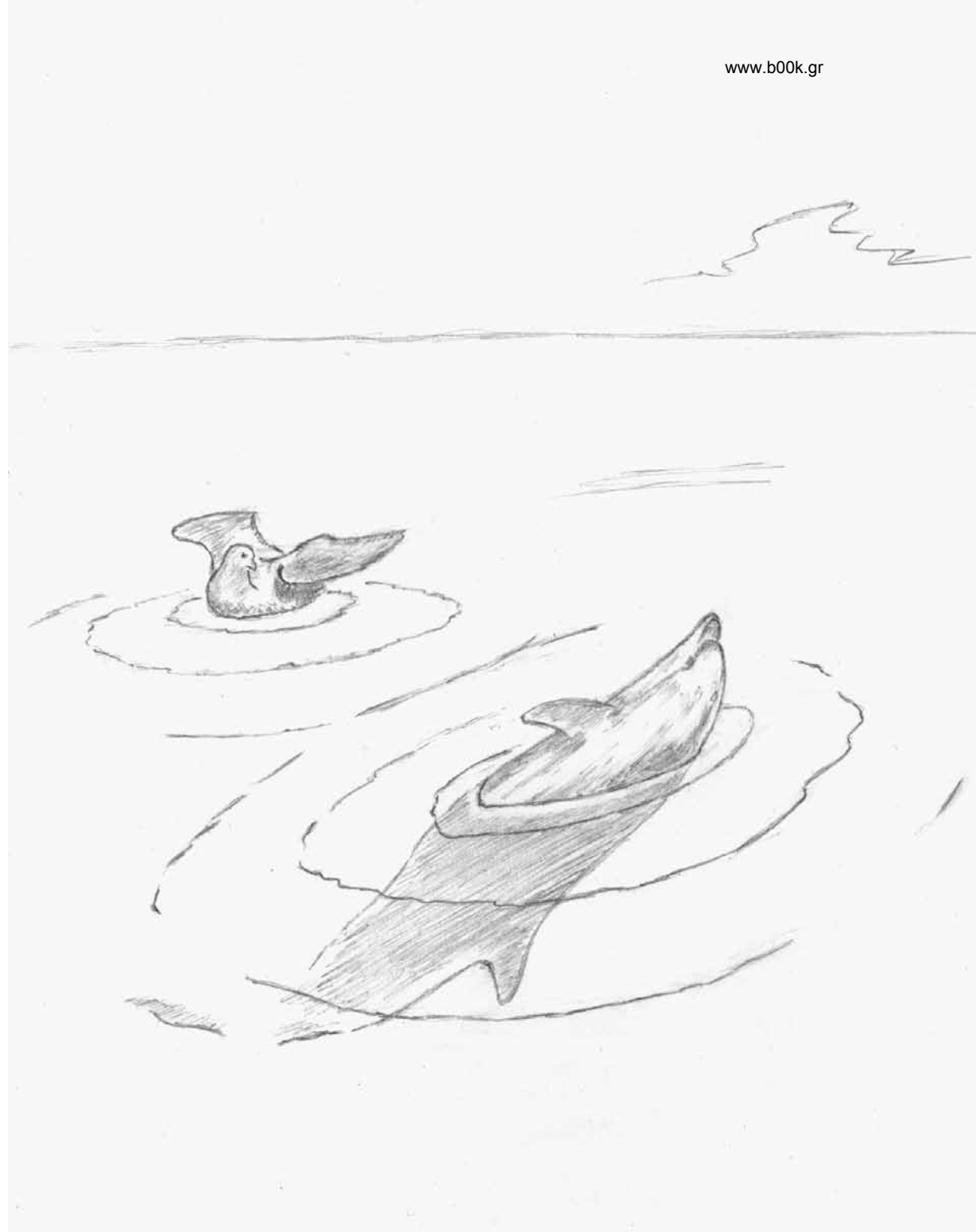
Για σφουγγάρια, κοράλλια και όστρακα. Για το βυθό. Για δίνες και θαλάσσια ρεύματα. Για ψάρια και κήτη. Για ναυάγια. Για σπηλιές και βάραθρα. Για την αίσθηση να κολυμπάς. Το συναίσθημα να πετάγεις ψηλά στον αέρα.

Δεν υπήρχε άλλο δελφίνι κι άλλος γλάρος που να ήξεραν τόσα για τον ίδιο τους τον κόσμο. Είχαν μάθει γι' αυτόν προσπαθώντας να μάθουν ο καθένας για τον κόσμο του άλλου.

Δεν υπήρχε άλλο δελφίνι κι άλλος γλάρος που να ήξεραν τόσα για τους εαυτούς τους.

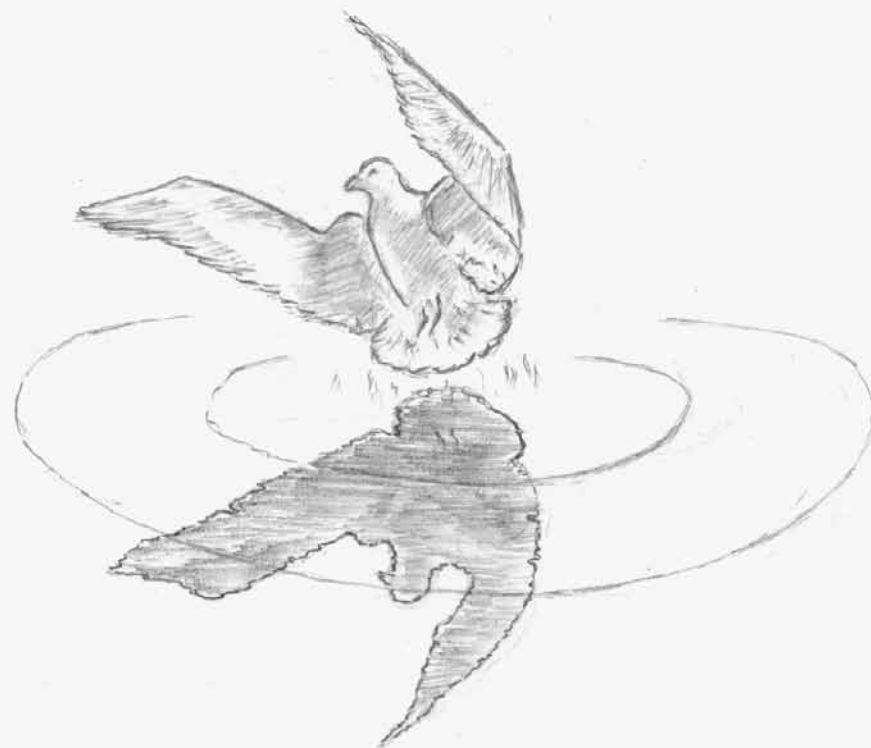
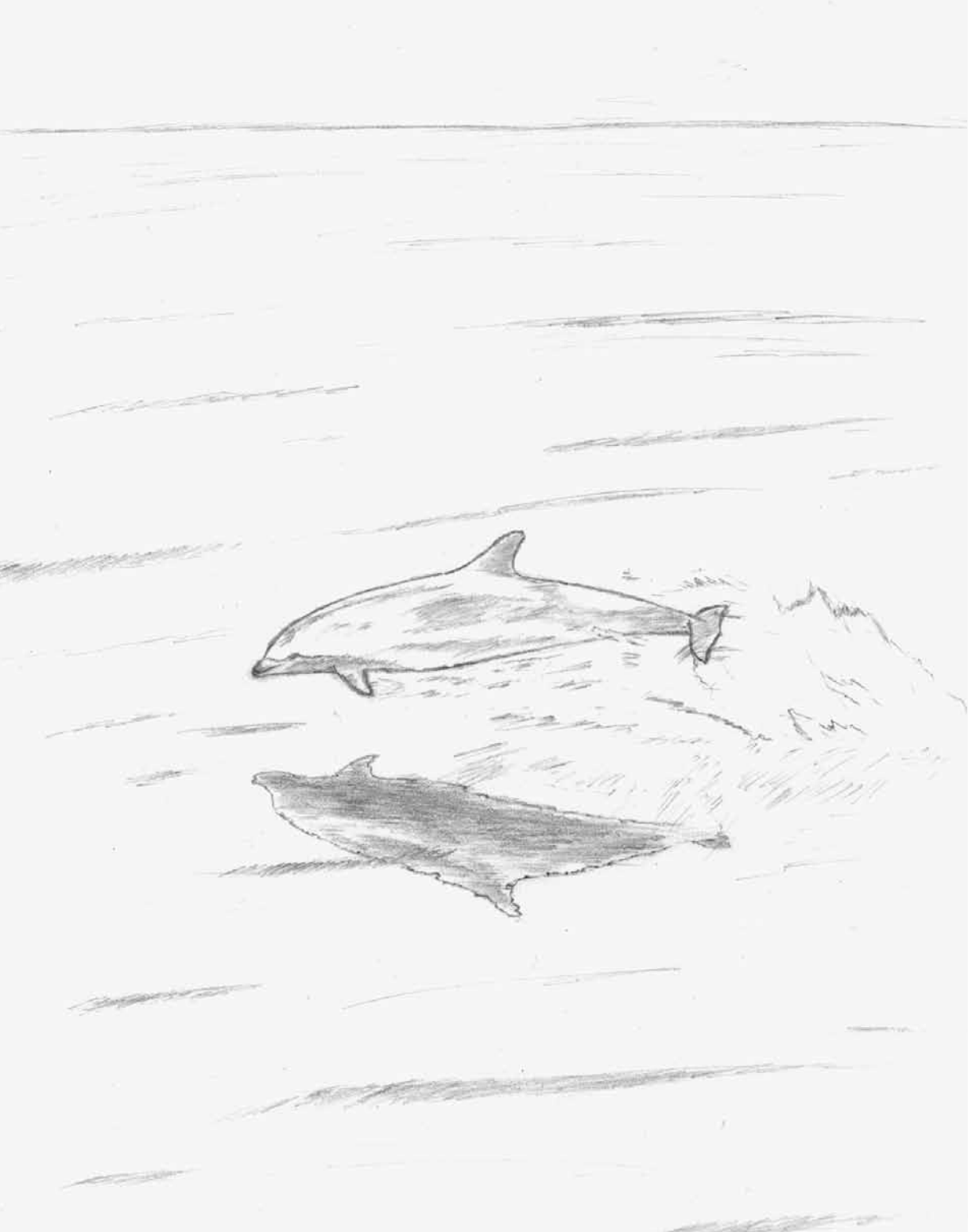
Ήξεραν τις δυνατότητές τους, ποιοί είναι και που βρίσκονται. Πόσο δεμένοι ήταν σ' ένα ελάχιστο μέρος του όλου. Πόσο προσκολλημένοι στο «κάτι».

Μα είχαν πια την περηφάνεια πως έζησαν. Την αίσθηση πως άντεξαν να υπάρχουν.

* * *

Δεν ήξεραν τί ακριβώς, μα κάτι είχε τραβήξει την προσοχή τους σε αυτό το μικρό, έρημο από γλάρους νησί. Το απομακρυσμένο από τη στεριά.

Σίγουρα δεν έμοιαζε με κανένα απ' όσα είχαν συναντήσει. Όλα τα προηγούμενα νησιά φαίνονταν να επιπλέουν στη θάλασσα, μα εκείνο...

Κοιτώντας το από το πλάι, η μια του πλευρά κοβόταν απότομα πέφτοντας στο νερό. Το υπόλοιπο χαμήλωνε ομοιόμορφα σ' όλο το μεγάλο μήκος του πρίν χαθεί, τελικά, κάτω από τη Δ.Γ.

Εκείνο το νησί δεν έμοιαζε με κανένα άλλο· ήταν σα να βυθίζεται στη θάλασσα.

Ή σα να είχε κάποτε αρχίσει να βυθίζεται ώσπου άγγιξε το βυθό και έμεινε εκεί, ανάμεσα σε δύο κόσμους.

Να τους ενώνει για πάντα. Να ανήκει και στους δύο και να μην ανήκει πια σε κανέναν.

...

Στεκόταν στη μοναδική κορυφή, στο χείλος του ξερού νησιού, κάπου ανάμεσα στον ουρανό, τη γη, και τη θάλασσα. Κοιτούσε το πέλαγος όταν ο Ιάσωνας τον φώναζε κοντά του.

«Έχεις σκεφτεί ποτέ ότι οι κόσμοι μας δεν είναι παρά δύο κόσμοι συνεχόμενοι;» τον ρώτησε.

«Ο ένας πάνω από τον άλλο;»

Δεν το είχε σκεφτεί ποτέ. Όπως τόσα πράγματα που δε σκέφτεσαι ποτέ. Ίσως γιατί δεν έχουν σημασία.

«Φαίνονται τόσο διαφορετικοί Αλέξανδρε», συνέχισε, «μα είναι δυο κόσμοι σχεδόν ίδιοι.»

«Είναι απλά δυο κόσμοι ο ένας πάνω απ' τον άλλο. Με νερό αντί για αέρα. Με ψάρια αντί για πουλιά.

Είναι απλά δυο όψεις του ίδιου κόσμου.»

— ...

— Έχεις σκεφτεί ποτέ πως μπορεί να υπάρχουν κόσμοι πιο πάνω από τον ουρανό; Κόσμοι πιο κάτω από τη θάλασσα; Πως το βλέμμα μας σταματά πριν τους συναντήσει;

...

Ξεκινώντας από κάπου ανάμεσα στον ουρανό τη γη και τη θάλασσα, άνοιγε τα φτερά του στον κόσμο που γνώριζε καλύτερα· τον κόσμο του.

Πετούσε κάθετα σχεδόν προς τη Δ.Γ. Πετούσε πιο ψηλά από οποιαδήποτε άλλη φορά.

Πολύ πιο ψηλά από τα σύννεφα. Τα έβλεπε χαμηλά του να ρίχνουν τη σκιά τους στη θάλασσα. Και το μικρό νησί απ' όπου ξεκίνησε δε φαινόταν, σα να είχε επιτέλους βυθιστεί στο νερό.

Κρύωνε. Όμως συνέχιζε να ανεβαίνει. Ανάσαινε με δυσκολία. Η δεξιά του φτερούγα πονούσε από την κούραση και την παγωνιά — μερικά τραύματα, τελικά, δε μπορούν να σβήσουν.

Αν δε σταματούσε τώρα σε λίγο θα έπεφτε. Κι αν έπεφτε ίσως να μη κατάφερνε να συγκρατήσει τη πτώση του.

...

Για μια ακόμα φορά ήταν ο ένας πλάι στον άλλο. Δίπλα τους το νησί βρισκόταν εκεί που βρισκόταν πάντα.

Είχε βουτήξει κάθετα σχεδόν προς τη Δ.Γ, βαθύτερα από ποτέ. Αν δε σταματούσε να κατεβαίνει, όμως, ίσως να μη μπορούσε ξανά να επιστρέψει. Κι η θάλασσα έπεφτε σκοτεινή συνέχεια βαθύτερα...

Κοίταζαν για τελευταία φορά το μικρό μοναχικό νησί. Δεν ήξεραν τί, μα κάτι τους είχε τραβήξει σ' αυτό.

Ίσως να ήταν απλά ένα νησί που δεν είχαν ξαναδεί.

* * *

Ήταν λίγο καιρό αφότου συνάντησαν το περίεργο νησί που ο Αλέξανδρος αρρώστησε. Ξαφνικά, όπως συνήθιζε.

Προχωρούσαν μακριά από τη στεριά όταν πλησίασε τον Ιάσωνα και του ζήτησε να σταματήσουν. Είχε νιώσει κουρασμένος.

Ξεκουράστηκαν, λοιπόν, και συνέχισαν. Σύντομα όμως ο Αλέξανδρος κουράστηκε και πάλι. Την επομένη αποφάσισαν πως έπρεπε κάπου να σταματήσουν για όσο θα χρειαζόταν.

...

Στάθηκαν τελικά σε μια παραλία γεμάτη λευκά και γκριζα βότσαλα.

Στο ένα της άκρο η θάλασσα.

Στο άλλο τα βότσαλα έδιναν τη θέση τους σε βράχους όλο και μεγαλύτερους που κατέληγαν σ' ένα απότομο ύψωμα.

Εκείνο το ύψωμα κοιτούσε από χαμηλά ο Αλέξανδρος.

Μόλις χθες θα του φαινόταν τόσο μικρό. Θα μπορούσε αμέσως να βρεθεί στην κορυφή του.

Μα σήμερα πώς να στηριχθεί στ' αδύναμα φτερά του;

Και πώς να πετάξει ξανά για τον Ιάσωνα;

Κάθε μέρα που περνούσε αισθανόταν πιο κουρασμένος. Ακόμα και το κολύμπι τον κούραζε πια. Έβγαινε στη στεριά και καθόταν επάνω στα ζεστά βότσαλα.

Ο Ιάσωνας μάταια προσπαθούσε να τον πείσει να φάει. Μάταια προσπαθούσε να τον παρηγορήσει.

Ωστόσο, όταν ήταν μαζί, όταν συζητούσαν για τον ουρανό και τη θάλασσα, έμοιαζαν όλα να είναι όπως παλιά· σε λίγο θ' άνοιγε τα φτερά του και το ταξίδι θα ξεκινούσε από την αρχή.

Ένα καινούργιο ταξίδι. Σα να μην είχαν δει τίποτα ως τώρα...

...

Έψαχνε και πάλι. Φώναζε κοντά του τους γλάρους που έβρισκε και τους ρωτούσε μήπως ξέρουν κάτι. Μήπως μπορούσε κάτι να κάνει για τον Αλέξανδρο. Κανείς όμως δεν ήξερε.

Ένας μόνο του μίλησε για τον Γέροντα.

Μάζεψε σε μια άκρη της παραλίας μερικά ψάρια.

Τα είχε πετάξει στη ξηρά με μια απότομη κίνηση του κεφαλιού του, αν και φοβόταν πως ίσως ο φίλος του δε θα έτρωγε τίποτα.

Ο Αλέξανδρος του ζήτησε να μη φύγει.

Μα δε μπορούσε να μείνει. Να τον βλέπει να υποφέρει χωρίς να μπορεί να τον βοηθήσει.

Εξάλλου δεν υπήρχε λόγος ν' ανησυχεί. Για ένα γλάρο θα ήταν μόνο μισή μέρα μακριά. Όμως κολυμπούσε γρήγορα. Θα μπορούσε να έχει γυρίσει ως το επόμενο βράδυ.

Και θα πρόσεχε. Αρκεί μονάχα να πρόσεχε κι εκείνος.

Τον χαιρέτισε. Ύστερα έφυγε.

* * *

Μόλις ένιωσε πως απομακρύνθηκε αρκετά αύξησε την ταχύτητά του. Ήθελε να επιστρέψει όσο το δυνατόν συντομότερα. Έπρεπε λοιπόν να φτάσει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα στο Γέρο Σοφό.

Ο γλάρος που του μίλησε γι' αυτόν του είχε πει πως είναι ο πιο σοφός από τους γλάρους. Πως σίγουρα ξέρει για όλες τις αρρώστιες. Αλλά δεν ήθελε πια να πετά.

Θα τον έβρισκε στο νησί του.

...

Είχε ήδη αρχίσει να ανεβαίνει... Να σκαρφαλώνει σε όλο και μεγαλύτερα βράχια, πηδώντας από το ένα στο άλλο. Έβαζε όση δύναμη του είχε απομείνει.

...

Κολυπούσε ασταμάτητα μέχρι που έπεσε η νύχτα. Αποφάσισε τότε να ξεκουραστεί για λίγο. Συνέχισε μετά να κολυμπά, μες στο σκοτάδι.

Αν μόνο ο Γέροντας θα μπορούσε να τον βοηθήσει... Αν υπήρχε κάτι που θα μπορούσε να γίνει...

Είχε χαράξει όταν πλησίαζε το καταπράσινο νησί. Ήταν όπως ακριβώς του είχαν πει. Μα γύρω του πετούσαν λευκοί γλάροι.

Κάλεσε κάποιον κοντά του. Τον παρακάλεσε να φωνάξει τον Γέροντα.

Εκείνος ξαφνιάστηκε. Ποτέ ο Γέρος Σοφός δεν πήγαινε σε κανέναν. Όλοι πήγαιναν σ' αυτόν.

Βέβαια, ως τώρα, μόνο γλάροι τον είχαν ζητήσει.

Άρχισε, λοιπόν, να κατευθύνεται προς τη μικρή σπηλιά στην ψηλότερη κορυφή του νησιού.

Πετούσε αργά προς το μέρος του. Πίσω του, αριστερά και δεξιά του, ακολουθούσαν δύο ακόμα γλάροι.

Κατέβηκε δίπλα στον Ιάσωνα. Κατέβηκαν μετά κι εκείνοι.

Η μορφή του έμοιαζε μ' ένα γλάρο που πράγματι ήξερε πολλά. Που είχε δει πολλά στη διάρκεια της ζωής του. Που τα λόγια του δε θα μπορούσε κανείς πλέον ν' αμφισβητήσει.

Παραξενεύτηκε όταν άκουσε πως το δελφίνι εκείνο είχε πάει ως το νησί του για ένα γλάρο. Όταν άκουσε πως ένας γλάρος θα μπορούσε να έχει φίλο ένα δελφίνι.

Μα δεν ρώτησε περισσότερα. Τον συμβούλεψε τι έπρεπε να κάνει.

Ύστερα, λέγοντας στους δύο λευκούς γλάρους να μείνουν να φροντίσουν για την τροφή του, γύρισε κι άρχισε να πετά μόνος προς τη σπηλιά στο ψηλότερο σημείο του νησιού.

...

Δεν είχε μάθει τίποτα ουσιαστικό. Ο γλάρος του είπε απλά πως ο φίλος του θα έπρεπε να ξεκουράζεται και να τρώει καλά, παρακαλώντας το θεό των γλάρων να τον βοηθήσει.

Ωστόσο ήταν χαρούμενος. Γιατί έφευγε από εκείνο το νησί.

Γιατί κολυμπούσε προς τον Αλέξανδρο.

...

Ανέβαινε από την πίσω πλευρά του. Εκεί που τα βράχια υψώνονταν ομαλά πριν να κοπούν, λίγο πίσω από την παραλία με τα λευκά και τα γκριζα βότσαλα.

Έπρεπε να φτάσει...

...

Κινούσε ρυθμικά την ουρά του, προχωρώντας γρήγορα μέσα στο νερό. Έσχιζε την επιφάνεια μόνο όταν χρειαζόταν να αναπνεύσει.

Ο ήλιος ανέβαινε αργά στον ουρανό. Τα σύννεφα λευκά, κάπου στην άκρη της θάλασσας.

Ήταν μια όμορφη μέρα.

* * *

Τον αναζήτησε με τα μάτια πάνω στα βότσαλα. Μα δεν ήταν εκεί. Κοίταξε καλύτερα.

Ένα ρίγος διαπέρασε το κορμί του.

Σαν από διαίσθηση σήκωσε το βλέμμα στο απότομο ύψωμα.

Τον είδε να ανοίγει αργά τα μεγάλα, λευκά και γκριζα φτερά του.

Φτερά που έτρεμαν.

Του φώναξε.

Φώναξε όσο πιο δυνατά μπορούσε.

Μα εκείνος δεν μπορούσε να απαντήσει. Χρησιμοποιούσε τις τελευταίες του δυνάμεις στο να κρατά τεντωμένα τα φτερά του.

Όμως θα καταλάβαινε. Πάντα τον καταλάβαινε...

Πήδηξε, λοιπόν, στο γκρεμό...

* * *

Ήταν μια συνηθισμένη μέρα.

Η θάλασσα έμοιαζε να σε καλεί. Ο ήλιος έλαμπε ψηλά.

Τα φτερά του άντεξαν. Γλύστρησε στον άνεμο πρωτού να πέσει στα βράχια. Άφησε πίσω του την παραλία με τα λευκά και τα γκριζα βότσαλα. Πετούσε ξανά. Πετούσε ξανά, λίγα μέτρα πάνω από τα γαλάζια νερά...

Κι ο ήλιος έλαμπε ακόμα όταν οι φτερούγες του φάνηκαν να σπάνε.

Όταν η θάλασσα τον τράβηξε επιτέλους κοντά της.

Ήταν τελείως αδύναμος, ανήμπορος να κινηθεί έστω και λίγο.

Έβαλε το ρύγχος του κάτω από το κεφάλι του. Το ανασήκωσε ελαφρά από το νερό, ώστε να μπορεί να αναπνέει.

«Πεθαίνω Ιάσωνα», ψέλλισε.

«Όχι... Όχι...»

«Σε παρακαλώ, πήγαινε με κάτω...»

«Κάτω πού;»

«Κάτω...»

Κάτω από τη Δ.Γ...»

Δάκρυα γεννιόντουσαν στα μάτια του δελφινιού — σταγόνες νερού που σβήνουν στη θάλασσα.

«Θα πεθάνεις Αλέξανδρε...»

«Κανείς δε ζεί για πάντα... θυμάσαι;»

...

Του ζήτησε μόνο να πάρει μία βαθιά ανάσα. Ύστερα τον κράτησε απαλά με το ρύγχος του.

Χάθηκαν μαζί.

* * *

Βυθίζονταν αργά, ακολουθώντας τις πλαγιές των βουνών χαμηλά μέσα της.

Κοπάδια ψαριών παραμέριζαν. Ακτιδωτά λουλούδια μαζεύονταν, σα ζωντανά, στα λευκά τους καταφύγια. Κοχύλια έκλειναν.

Νέα κοπάδια φαινόntonουσαν. Παραμέριζαν.

Κρυβόντουσαν ανάμεσα σε κοράλλια και φύκια. Πίσω από βράχους γεμάτους ζωή...

Όμως η πίεση συνέχεια δυνάμωνε. Και ο ουρανός του φώναζε πως ανήκει σε 'κείνον.

...

Στρέφοντας το κεφάλι του προς την επιφάνεια, μπορούσε να δει την τελευταία του πνοή να ταξιδεύει πίσω στο δικό της κόσμο.

Να αναδύεται τρεμουλιαστά περνώντας μέσα από λικνιζόμενες ηλιαχτίδες. Μέσα από εύθραυστα ορατές δέσμες φωτός, παγιδευμένες — θαρρείς — στο υγρό στοιχείο, αποκομμένες για λίγο από τη δίνη του χρόνου.

Ο Ιάσωνας άνοιξε το ρύγχος του.

Τόσο πιο κάτω από την επιφάνεια, ένας γλάρος άρχισε και 'κείνος να ανεβαίνει, με τις φτερούγες διάπλατα ανοιγμένες, ενώ γύρω του ένα δελφίνι κολυμπούσε σε συνεχόμενους κύκλους.

Ταξίδευαν δίπλα-δίπλα.

Αναδύονταν αργά, περνώντας μέσα από λικνιζόμενες ηλιαχτίδες, μέσα από εύθραυστες δέσμες φωτός, αποκομμένοι — θαρρείς— από τη δίνη του χρόνου...

* * *

Τον πήρε μαζί του πάλι, μακριά στο απέραντο πέλαγος.

Εκεί, επάνω στη Δ.Γ, ένας γλάρος θα έπλεε με τις φτερούγες ακόμα ανοιγμένες. Ένα δελφίνι θα θρηνούσε με το ρύγχος ακόμα ακουμπισμένο σ' ένα λευκό και γκρίζο άψυχο κορμί.

Εκεί, επάνω στη Δ.Γ, επάνω στη γραμμή που κάποτε γνωρίστηκαν, το γαλάζιο θ' άφριζε...

Ένα δελφίνι θα βυθιζόταν σ' ένα κόσμο με λουλούδια και δένδρα, με χρυσόσπαρτα χωράφια και χωμάτινους δρόμους, με ποτάμια και λίμνες πλημμυρισμένες σύννεφα.

Κι ένας γλάρος απλά θ' ακολουθούσε το κύμα...

...

Ένας γλάρος που πριν τα μάτια του να κλείσουν για πάντα, είχε κατορθώσει να αντικρύσει τον κόσμο που βρίσκεται πέρα απ' τον ορίζοντα.

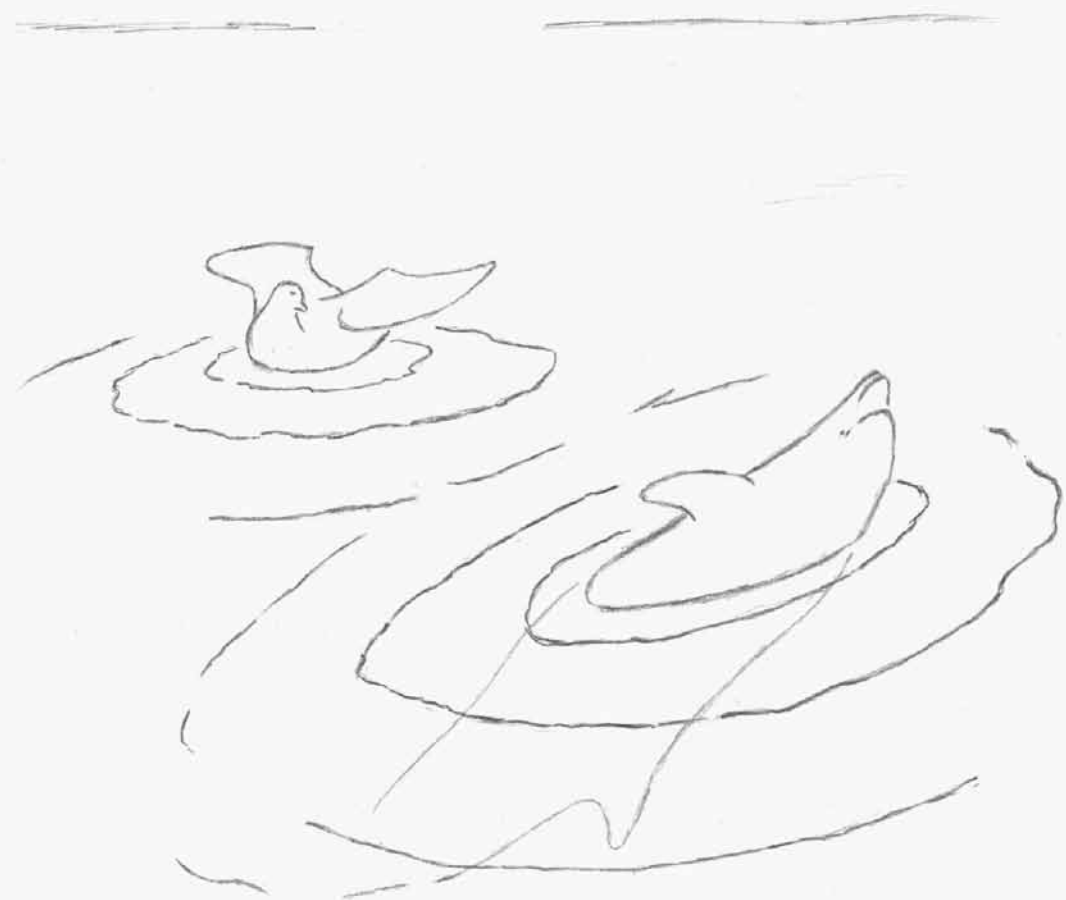
Να θρυμματίσει τα διάφανα δεσμά του.

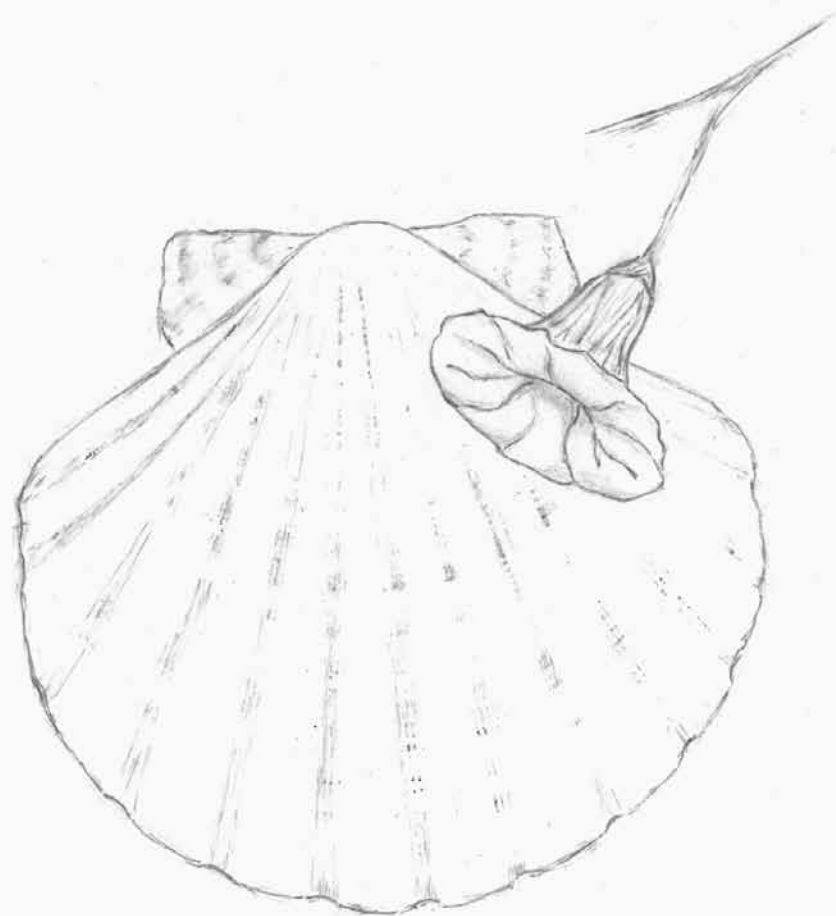
Να πετάξει πράγματι ελεύθερος.

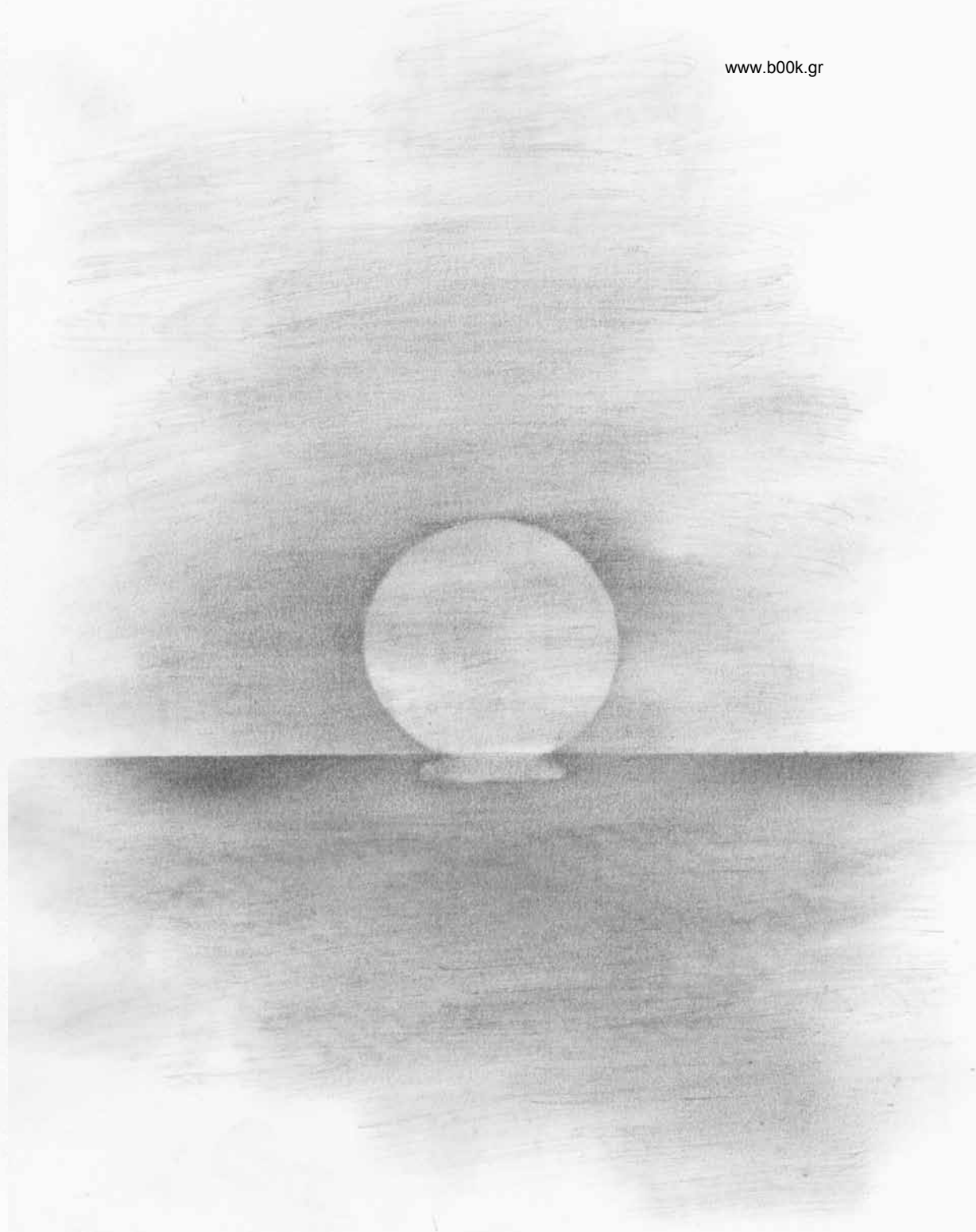
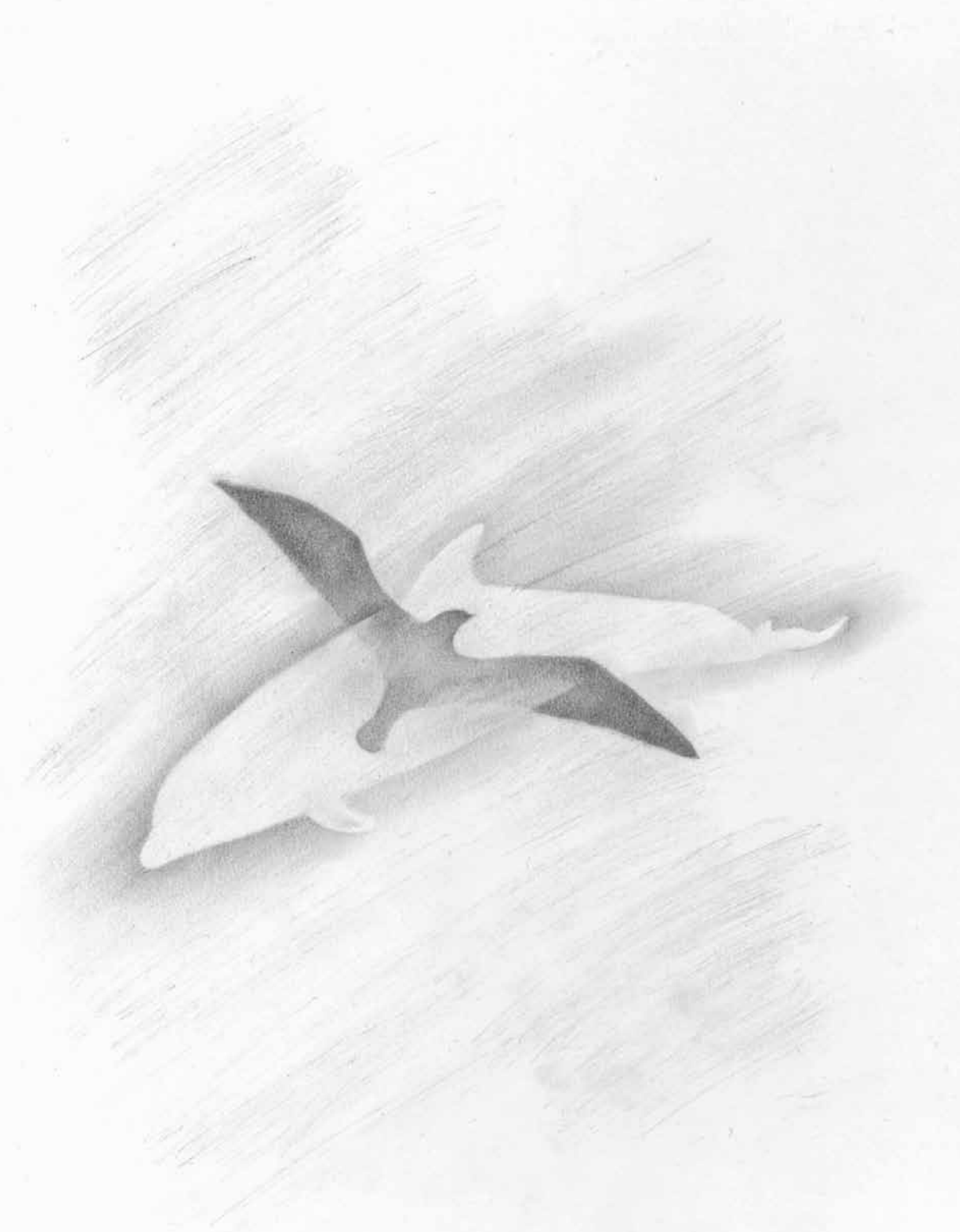
Ένας γλάρος που δε μπορεί και ποτέ δε θα σβήσει...

Που πάντα θα ζει...

...Τουλάχιστον όσο κάποιο δελφίνι
θα πετά στους βυθούς.

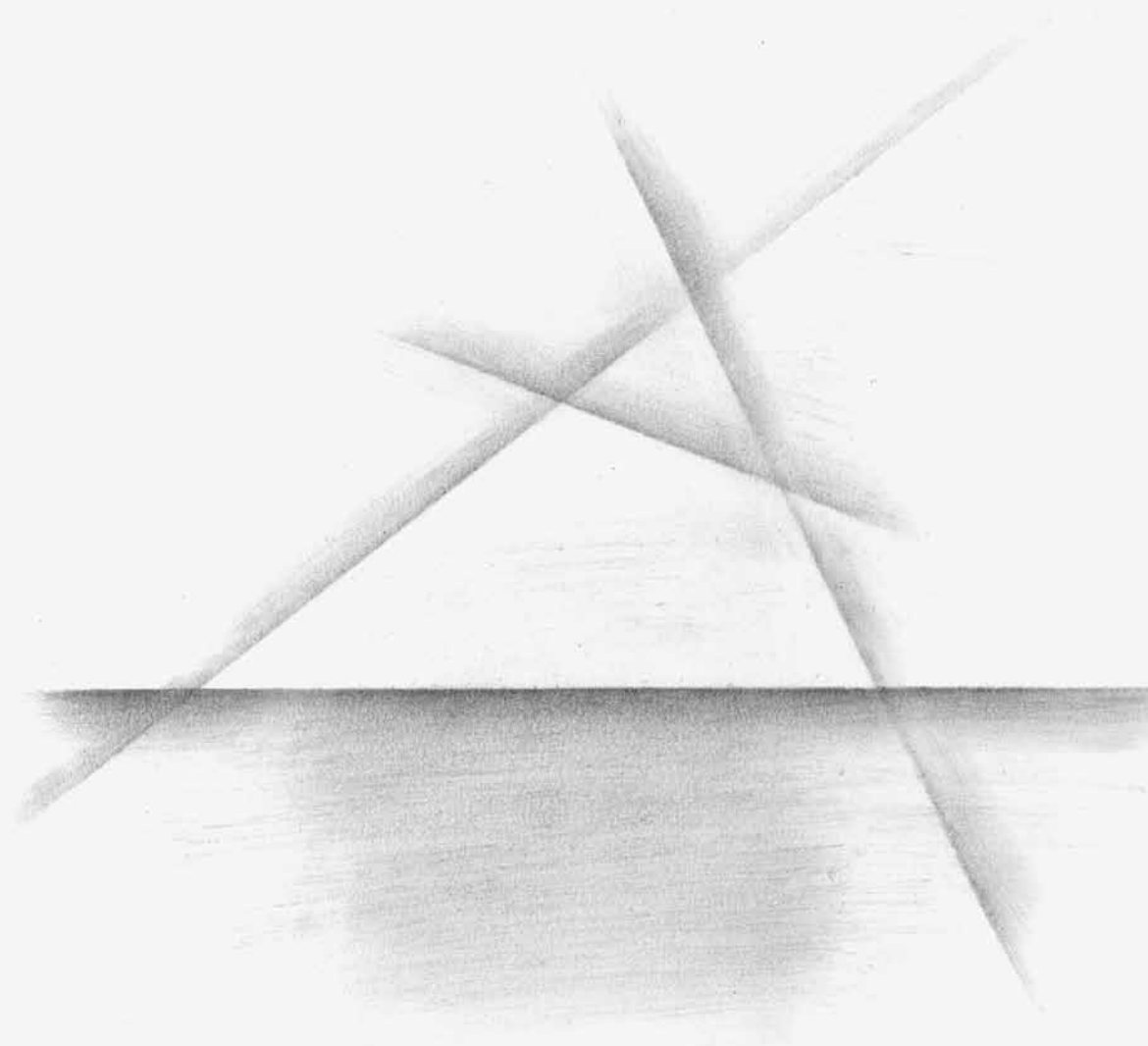
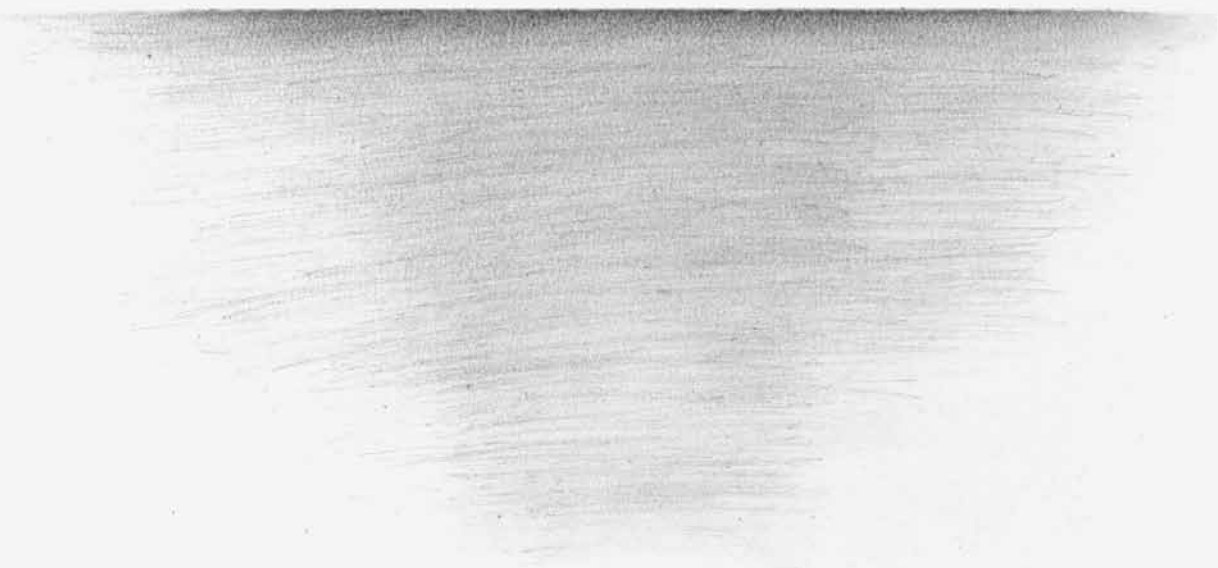

Χαμένοι κάπου μέσα σ' ένα σύμπαν,
φυλακισμένοι μοιάζουν σ' άλλους κόσμους,
ήλιοι πολλοί που τους χωρίζουν αποστάσεις,
ήλιοι που τους χωρίζουν άπειρες ευθείες...

Όμως θυμάσαι;

Υπάρχει πάντα ένα απίστευτα μικρό κομμάτι του μυαλού μας,
που δεν υπάκουσε ποτέ στους νόμους της φύσης.

Και η αρχή έχει πια γίνει...

...απ' τις σελίδες
κάποιου ανύπαρκτου βιβλίου...